Sex top Speciaal

DE AMERIKAANSE "EMMANUELLE"

MITSY MIDDELTON

YOLANDE EN SARAH:

OP DE BAHAMA'S

VERBODEN SPELLETJES...

88

België 95 F — Nederland Fl. 4.95

Mitsy Middelton

DE AMERIKAANSE EMMANUELLE

Terwijl Patrice zich indenkt de San-Antonio van de redaktie geworden te zijn, deelde ik me een lekker pretje toe. Zoeeet!

Vermits onze grote reporter niet eens meer weet waar te kruipen van geluk omdat hij met Tania op reis mag, vermits hij er zoveel aan houdt het ons te laten opmerken, bereidde ik een kleine verrassing voor hem voor. Hij zal die, net zoals jullie, ontdekken bij het lezen van deze reportage: ik ging een bezoekje brengen aan Mitsy Middelton, de kersverse Amerikaanse Emmanuelle!

Dat zal Patrice ongetwijfeld in alle staten brengen! Nou, tot daartoe! Iedereen moet toch regelmatig z'n pretje hebben... Maar kom, ik mag evenmin al te hoog van de toren blazen. Mitsy Middelton behoort echt niet tot de jonge starletten die men makkelijk kan benaderen. Toen ik haar ontmoette, was ze een film aan het draaien. Ons onderhoud verliep op het «plateau», gedurende een paar minuten break. Ik had trouwens al enorm veel moeite gehad om de studio te Hollywood waar ze werkte binnen te raken... Ik moest al mijn pers-, bank-, en identiteitskaarten tevoorschijn toveren, men vroeg me naar een attest van mijn moeder dat bewees dat ik al sedert lange tijd geen Betterfood meer verorberde, het kostte me ook een heleboel gratis-abbonementen op het magazine... Okay, ik weet ook wel dat ik de hele toestand overdrijf, maar die Amerikanen hadden me zodanig op de heupen gewerkt, dat ik me heilig gezworen had het te doen! En dat allemaal om ons hun Emmanuelle te verbergen, van nu af aan voor hen de

enige échte, vetgemest (nou, ja...) met Kellogs en McDonald hamburgers. Ik had op een bepaald moment veel zin om hen met al hun illusies achter te laten en nog eens effe met Sylvia Kristel te gaan praten... Maar dat schatje bevond zich momenteel te Londen, dit in verband met de première van haar meest recente prent «De minnaar van Lady Chatterley»...

Na dit zijsprongetje koncentreren we ons dan maar weer op Mitsy Middelton. Waarom noemt men haar de «Amerikaanse Emmanuelle»? Erg eenvoudig, verdomd! Omdat ze net klaar is met de hoofdrol in een prent

die zonder meer «Emmanuela» heet. Toch wel een overdadige verbeelding, nietwaar! Alles zit in de titel verankerd! Voor degenen die nog niet op de hoogte zouden zijn (zijn die er eigenlijk nog?): het betreft een erotische film. Dus geen open en bloot neukwerk, maar wel erg ophitsende scènes.

Mitsy is eenentwintig. Ze is op filmgebied niet aan haar proefstuk toe. En er zit veel kans in dat ze zich weldra tot een soort sex-star van de Verenigde Staten zal ontpoppen. We weten al sedert een hele tijd dat de lui van de Hollywoodse studio's er spinnijdig om zijn dat de Franse producers en vóór hen in geslaagd zijn «Emmanuelle» te vereeuwigen... Het resultaat hiervan was dat de producers van erotische prenten over de heel wereld heen kopieën uit de grond stampten. We denken hier in het bijzonder aan Laura Gemser...

Maar afgezien daarvan is Mitsy toch echt niet van plan om zich binnen afzienbare tijd tot een porno-ster te laten kronen. Er werden haar tot hiertoe al tientallen kontrakten voor films van de X-serie aangeboden. Maar ze wil liever op de enigszins «brave» toer blijven. Alhoewel, rekening houdend met bepaalde beelden van bewuste film, die «braafheid» gedurende de laatste tien jaar enorm evolueerde...

Mitsy is uiteraard heel erg mooi. Haar haren zijn ietwat blonder dan die van de «andere», maar met de produkten die ze er hedententdage om de haverklap opsmeren weet men het echt niet meer. Net zoals de «andere» lijkt ze gewoon als dol te zijn op rieten fauteuils, in het bijzonder wanneer er buitenissige poses en masturbatie bij te pas komen.

Okay, we laten haar nu even aan het woord:

«Net zoals in de Franse versie van Emmanuelle, ik heb het in dit verband uiteraard over de akteurs en aktrices, hou ik ervan me vóór een kamera te masturberen. Ik vind het ook stukken interessanter, als we écht klaarkomen. Men mag de toechouwer niet in de luren leggen. Hij moet met het ECHTE spul gekonfronteerd worden! Daarvoor worden we trouwens ruimschoots voldoende betaald. Hetgeen men van ons vraagt is niet eens zo moeilijk en heel erg lekker. Jawel, ik voel me in die omstandigheden prima in m'n sas...»

Ach, zo zit dat dus. Het is waar dat ze charmant overkomt. Maar ik ben er niet zo zeker van dat de aktrices van Emmanuelle (Franse versie) zo intens genoten hebben als Mitsy het ons wil doen geloven...

De producers van de prent hoopten het sukses van Jaeckin uiteraard te evenaren of zelfs te overtreffen... maar afgezien daarvan wilden ze toch ook een «verschillende»... film maken, nog steeds gebaseerd op het erotisme, maar dan méér binnen het kader van de Amerikaanse geest...

Ze wilden een erg jong meisje, van het soort «teenager»... ze moest evenwel voldoende aantrekkelijk zijn om de mannen én de vrouwen van alle leeftijden te kunnen interesseren. Van een programma gesproken! Van nu af aan zal Mitsy, net zoals haar Franse kollega, één van de meest begeerde vrouwen ter wereld zijn...

Mitsy had voordien al een film gedraaid, «De Centurio's». Op dit moment neemt ze er een derde «Net zoals een orkaan» voor haar rekening, maar over deze laatste zijn er nog praktisch geen inlichtingen doorgesijpeld.

De Amerikaanse critici zeggen van haar dat ze een goeie aktrice is, en dat ze prima vooruitzichten heeft om het tot een star te brengen. Het moet ons in dit verband van het hart, dat de Europese critici niet altijd vriendelijk (en dit is dan nog een eufemisme...) met Sylvia Kristel omsprongen. Toch wel een spijtige toestand! Wanneer men dertig jaar geleden hetzelfde met Marilyn Monroe uitgehaald had, zou praktisch niemand ooit haar naam gekend hebben! Dit is weer één van de redenen waarom Europa momenteel op de rand van de afgrond staat!

Maar dat kan Mitsy Middelton allemaal geen barst maken, want haar broodje is lekker aan bakken toe. Er wordt over haar gepraat en men droomt van haar. Toen ze merkte dat ik van plan was om te vertrekken (wat kon ik ook anders doen, vermits ik haar onmogelijk in privé zou kunnen ontmoeten...), riep ze me op een guitige manier na: «Hey, Frenchie! Stuur me een paar kusjes van uit Parijs!»

Ondertussen werkten een paar plaatselijke reporters met hun flashes. Misschien zal ik ooit nog eens ik de Daily News gepubliceerd worden... Ik vertelde haar uiteraard niet dat ik geen Parijzenaar ben. Men mag de nieuwe stars nooit of te nimmer tegen het kontje trappen!

Jean Derechef

(S)eksperiment

Dokter Morrison en zijn assistent dokter Hudson voeren een wel erg ongewone test uit. Bij het sterven van één van hun patiënten, houden ze zijn brein in leven dankzij zuurstof, aangepaste medische apparatuur en hypnose.
Josh Johnson, de man op wie de proef uitgevoerd wordt, vertelt zijn ervaringen bij het afsterven van zijn lichaam. Hij vertelt ook zijn levensverhaal, dat doorspekt is met allerlei erotische uitspattingen. Morrison raakt zo in de ban van de wilde verhalen, dat hij er zowat aan verslaafd geraakt. Hudson ziet te laat het gevaar in en wanneer Josh Johnson volledige kontrole krijgt over het handelen en denken van dokter Morrison, gebeuren er wel erg vreemde dingen...

Het was Dan Morrison helemaal niet aan het zien dat hij dokter was. Zijn beroep werd alvast niet verraden door zijn kledij, want toen hij die ochtend het ziekenhuis binnenstapte, droeg hij een grauwgeruite jas, een versleten jeansbroek en groezelige trimschoenen. Hij bewoog zich met de nonchalence van de zorgeloze vrijgezel, die hij in feite ook was. Vrouwen interesseerden hem maar matig. Ze waren hooguit één avond de moeite waard om kennis mee te maken. Sommigen noemden dergelijke houding onvolwassen, maar Morrison bezat voldoende zelfkennis om te weten dat zijn denkwijze over de andere sekse ingegeven was door verregaande desinteresse. Er waren ook niet zoveel interessante onderwerpen op deze planeet. Toen hij naar de universiteit trok had hij geneeskunde gekozen, omdat de geheimen van het menselijk lichaam hem de moeite waard schenen. Maar Morrison had de medische geheimen moeiteloos ontrafeld. Zelfs de specialisaties gaven hem geen bevredigend gevoel. Zo behaalde hij een karrevracht diploma's met de allerhoogste onderscheidingen, maar zelf hield hij er een ontgoocheling aan over. Geneeskunde boeide hem niet echt, hoe briljant hij als dokter ook was. Vrouwen boeiden hem evenmin. Auto's waren in zijn ogen slechts vervoermiddelen. Geld was makkelijk, maar niet noodzakelijk en

gezondheid was hem aangeboren. Zo vielen één na één de streefdoelen, waar anderen voor ijveren, weg en Morrison raakte zowat alle interese voor welk onderwerp dan ook kwijt. Hij was op zoek naar dat ultieme onderwerp. Het zou een zaak zijn voor superintelligente mensen als hij. Het moest buitengewoon, gewaagd, misschien zelfs wat gevaarlijk zijn. De ultieme uitdaging, daar wachtte Dan Morrison op!

Maar die ochtend wachtten hem alleen nieuwsgierig ogende verpleegsters en verpleegassistenten in het hospitaal waar hij werkte om de verveling tegen te gaan. Ze praatten achter zijn rug, het laag bij de grondse personeel van deze beduimelde instelling. Ze hadden het over hem. Morrison wist precies waar zij het over hadden.

— Ik las het in de krant! Dokter Morrsion heeft geweigerd!

— Je houdt het niet voor mogelijk. Wat een eer voor het hospitaal en voor hemzelf en hij verwerpt het voorstel. Zomaar! Alsof je iedere dag dergelijke kans krijgt!

— Ik zou dergelijke gelegenheden met beide handen beetgrijpen.

— Die Morrison is niet goed bij zijn hoofd! Die kans krijgt hij nooit meer!

De arts groette niemand. Ze konden hem gestolen worden. Mensen die een keurig verband aanleggen als een prestatie beschouwen, konden hem geen sekonde boeien. Imbecielen waren het. Lagere menselijke wezens die niet één van zijn gedachtengangen konden volgen.

— Dokter Morrison! Eén van je patiënten kreeg vannacht een epileptisch impuls. We kregen hem met geen drie dosissen valium kalm. Hij bleef maar met armen en benen slaan. Tenslotte hebben wij...

Eén blik van de arts stopte de woordenvloed van de jonge verpleegster. Zijn ogen boorden zich dwars door haar heen. Het was alsof het meisje in mekaar schrompelde. Zijn heldere, staalblauwe ogen verklapten alvast meer van zijn persoonlijkheid dan zijn kleding of zijn houding. Iemand had ooit gezegd dat je ijsblokjes zag glinsteren als je in de ogen van Dan Morrison keek en niemand die de arts kende zou die bewering ooit tegenspreken. De prikkel

die de ijzige kilheid in de ogen van de overintelligente arts kon ontdooien, moest nog ontdekt worden.

— Je staat in mijn weg, juffrouw.

Er hing en ook ijspegels aan zijn stem. Het verpleegstertje wipte opzij en Morrison liep door, zonder haar nog een blik te gunnen. Hij had haar nauwelijks toegesproken, maar zijn blik zou ervoor zorgen dat zij zich dagenlang onzeker voelde. Die ogen hadden een hypnotiserende kracht, dacht ze.

Ondertussen stapte Morrison in de lift en hij liet de kooi naar de kelderverdieping zakken. De dubbele, metalen deur schoof ratelend open en de dokter liep de kille, ondergrondse wereld binnen, de handen diep verscholen in de zakken van zijn jeans. Het was vrij donker in de keldergangen, ondanks de veelvuldige plafondlichten. Aan het eind van de gang brandde een fel, weinig licht verspreidend lampje boven een bordje met het woord MORTUARIUM.

Het vertrek achter de deur deed nog killer aan dan de rest van de kelder. Het was een groot, vierkant vertrek. De muren waren betegeld. Klanken klonken er hoog en scherp. Het tikken van voetstappen leek op het geluid uit een griezelfilm. Er hing een onaangenaam geurtje, een soort mengeling van ether, wasprodukten en lijkengeur. In het midden van het vertrek stond een tafel met een groot, langwerpig voorwerp erop, grotendeels verborgen onder een hagelwit laken. Een man in grasgroene schort werkte aan het langwerpige voorwerp. Naast hem stond een nauwelijks kleinere tafel met allerlei eigenaardige instrumenten erop. De voorwerpen glommen in het felle licht uit de buislampen aan het plafond. De jongeman aan de tafel keek op en lachte, toen hij zijn gast herkende.

— Daar heb je hét gespreksonderwerp van de laatste dagen in dit hospitaal, zei de jongeman in zijn groene pakje geamuseerd. Geniet nog wat van je populariteit, Dan, want morgen kan er een ander nieuwtje zijn en dan is jouw weigering om minister te worden van de nieuwe regering vergeten.

— Mijn aanbidders kunnen me gestolen worden, Jack Hudson. En die ministerzetel eveneens. Dat heb ik eergisteren ook aan enkele andere, vrij invloedrijke, mensen duidelijk gemaakt.

— Dat vernam ik. Je schokte mensen die vertrouwen in je hadden.

— Kan me geen barst schelen.

— Men begrijpt je standpunt niet, Dan.

— Men heeft mij nog nooit begrepen. Daarvoor zijn de meesten te dom.

Jack Hudson lachte nog steeds. Hij was hoogblond en op één of andere manier paste zijn jongensachtig voorkomen niet in deze kille omgeving.

— Moet je dit zien, zei hij naar het geopende hoofd van een

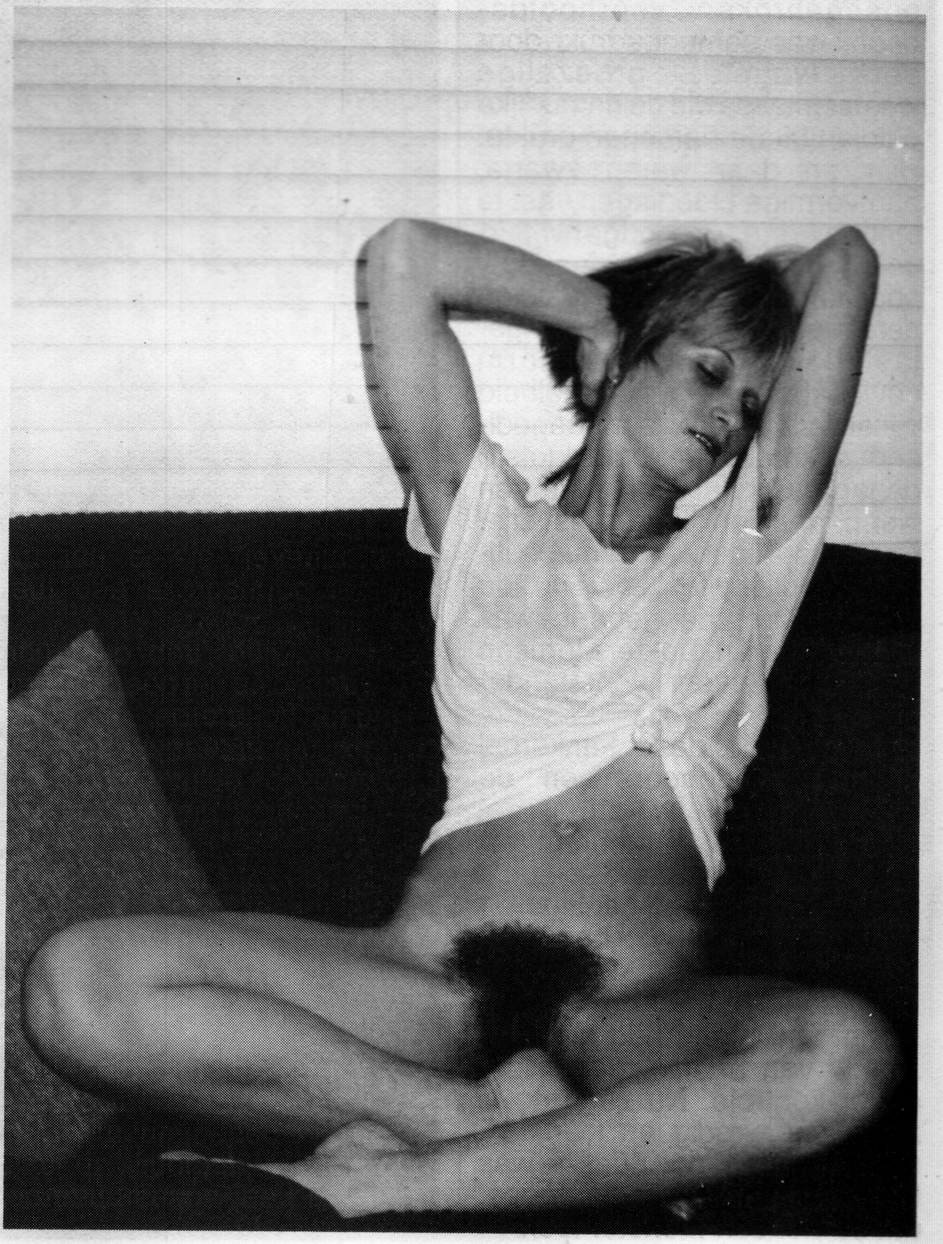

negerin op de autopsietafel wijzend. Ik heb nog nooit een stel hersenen gezien dat zo toegetakeld was.

— Jij hebt dan ook bitter weinig ervaring in dergelijke zaken, beste vriend Jack.

Morrison kwam op zijn eigen, ongeïnteresseerde manier dichterbij, maar toen hij de brij in de opengezaagde schedel bemerkte, moest hij in gedachten toegeven dat de hersentumor lelijk huis gehouden had onder het hoofdhaar van de niet eens zo oud lijkende kleurlinge. De voorkwab, net achter het opengebroken voorhoofdsbeen, was samengedrukt door een witgele, groezelige weefselmassa die de natuurlijke plooien uit de hersenen drukte. Hier en daar waren zwarte, puntvormige bloedingen vast te stellen, die er ongetwijfeld gekomen waren toen de vrouw nog leefde. De druk op de kleine hersenen, die zelf niet aangetast leken, moest enorm geweest zijn. De hoeveelheid pijnstillers die de vrouw toegediend gekregen had, de laatste dagen van haar leven, zouden niet onaanzienlijk geweest zijn. Een verspilling van farmaceutische specialiteiten, zoals nu zou blijken, want de negerin was toch gestorven. Dokter Morrison was een fervent voorstander van eutanasie.

— Moet je deze kankerbal tussen de gehoors- en de evenwichtszenuw zien, zei dokter Hudson, met een pincet de etterbol aanwijzend. De druk was zo groot, dat centimetergrote scheuren in de hersenen optraden. De hele linker hersenhelft kwam onder de druk te staan. Dat mens had niet één zenuw van haar gezicht meer onder kontrole. Nu ze dood is ziet ze er vredig en klam uit, maar toen ze nog leefde was haar aangezicht zo verwrongen, dat ze wel een monster leek.

Hudson lachte erom.

— De talamus is totaal verdwenen, stelde Morrison met een blik in het hoofd van de dode vast.

— Oh ja?

Hudson greep met de blote hand in het hoofd, pakte de grijze hersenmassa beet, trok het hersenvlies stuk en pakte de hele brei uit de schedel. Met de vingers van zijn andere hand zocht hij naar het blaasje dat de talamus moest voorstellen, maar hij vond het niet.

— Je hebt verdomme gelijk, zei hij. Totaal weggevreten door dat gezwel!

Hij gooide de hersenen op een inox schaal, kerfde hardhandig met een skalpel in het ruggemerg zodat ook de hersenbalk

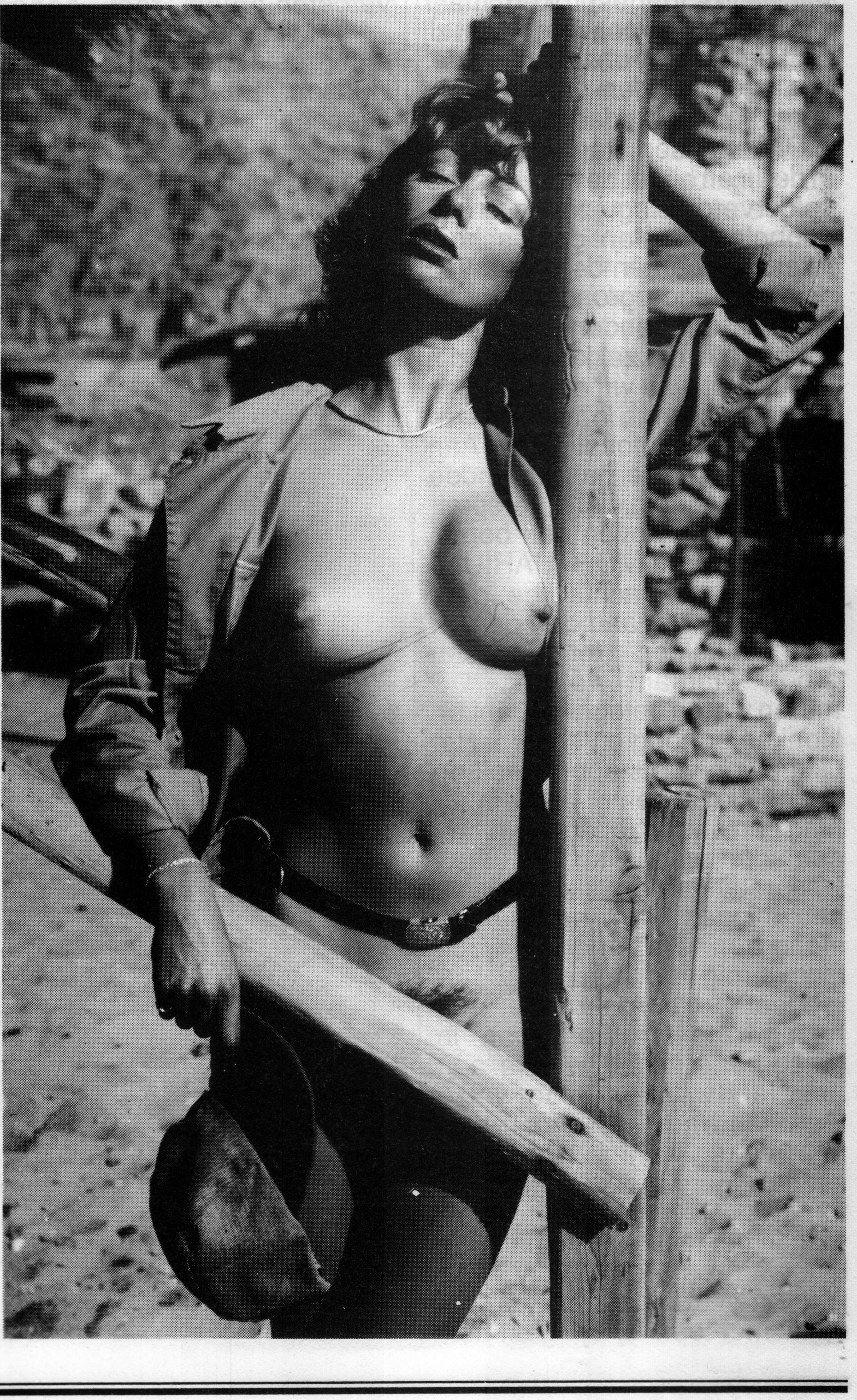

afbrak en bracht de schaal dan naar een snijmachine, waar hij later de hersenen in plakjes zou snijden voor verder onderzoek.

— Ik moet haar hersenpan er nog opzetten, zei hij voor het eerst ernstig. Straks komt de familie van die negerin kijken en de mensen vinden het vast eigenaardig als ze vernemen dat ik de hersenen uit haar hoofd haalde. De naden verstop ik wel achter een pruik.

— Ze is dood, argumenteerde Morrison zonder overgave. Waarom zou je haar schedel niet mogen openzagen en haar hersenen onderzoeken?

— Ach, je weet hoe familie is.

— Een bende klootjesvolk, dat is het!

Morrison klonk even humeurig, maar zelfs aan een fikse woedeuitbarsting vond hij niks. Hij keek nog even in de hem toegapende schedel en stelde vast dat ook het ruggemerg aangetast was door het kankergebroed.

— Jack, ik moest je spreken.

De jonge arts keek op.

— Heb je er al spijt van dat je die ministerpost afwees?

— Ben je gek? Politiek interesseert me niet.

— Je zou een heleboel goed werk kunnen verricht hebben. Ministers hebben macht, weet je. Je zou het wetenschappelijk onderzoek kunnen bevorderen.

— Hou je praatjes maar voor jezelf, jonge vriend. Voor mij geen nachtelijke ministerraden, overvloedige etentjes met de plaatselijke politici en de alomtegenwoordige hielenlikkers, of besprekingen met buitenlandse machtswellustelingen.

— Als ik je zo hoor, zou ik zweren dat je het in dit hospitaal naar je zin hebt, grapte Hudson.

— Ik moest je spreken, Jack. Ik moest je spreken over een eksperiment dat ik wilde wagen.

— Wil je mij erbij betrekken?

— De grote dokter Dan Morrison heeft hulp nodig. Jij zorgt ook iedere dag voor een primeur!

— Zou je drie minuten lang ernstig kunnen zijn, Jack? Net lang genoeg opdat ik je mijn plan uiteengezet heb?

— Ik zal mijn best doen.

— Ik heb je nodig om notities te nemen.

— Neem een sekretaresse!

— Ik heb iemand nodig met een briljante medische geest om notities te nemen! Dit wordt een uniek eksperiment! Het is met niets, dat vroeger ooit gerealiseerd werd, te vergelijken!

Hudson werd spontaan ernstig. Hij had het schaaltje met de hersenen neergezet en waste zijn handen, maar die bezigheid had hij eerder dan voorzien on-

derbroken, omdat hij dokter Morrison nog nooit zo entoesiast over een medisch onderwerp had horen praten. Terwijl hij zijn handen grondig droogwreef, keek hij zijn oudere vriend onderzoekend aan.

— Wat ben je van plan, Dan?

— Het wordt sensationeel, Jack! Iets dergelijks heeft niemand ooit meegemaakt! Vraag jij je nooit af wat er zich precies in de menselijke geest afspeelt? Je kunt de hersenen van die negerin wel uit haar hoofd halen, maar de processen die zich in die grijze massa afgespeeld hebben zul je nooit doorgronden. Wat gebeurt er precies op de grens tussen leven en dood? Welk proces speelt er zich in de hersenen af? Houden die vragen jou nooit bezig, vriend Jack?

— Neen, eigenlijk niet. Ik stel geen vragen waar nooit een antwoord op zal gevonden worden.

— Maar wij kunnen alvast proberen een tip van de sluier op te lichten.

— Ik begrijp niet waar je naartoe wil, Morrison.

— Maar ik bemerk je interesse! Het projekt bevalt je, alhoewel je er eigenlijk nog niets over weet!

— Ik ken jou, Dan. Wanneer jij met een voorstel aankomt, is het nooit onzin. Wat houdt jouw eksperiment precies in?

— Weet je wat hypnose is?

— Ik ben dokter, weet je nog.

— Goed boven, op de tweede verdieping, is één van mijn patiënten stervende. Men bracht de man een paar dagen geleden binnen. Men had hem in het park gevonden. Hij verkeerde in coma. Ik onderzocht hem en vond meteen wat hem mankeerde. Zijn lichaam was doodop, versleten, maar wat hem momenteel velde was verregaande ventrikelnekrose van het volledige hart. Dat hart houdt het niet lang meer. Het is een kwestie van uren. Hij is stervende, Jack. Ik moet je niet vertellen wat er gebeurt, met een hart dat zowat uit mekaar valt van de nekrose. De wand breekt, de borstholte loopt vol bloed, het hart valt stil, de bloedsomloop stopt en het lichaam sterft als vanzelf. De hersenen werken nog enkele minuten, om dan eveneens voorgoed stil te vallen. Daar wil ik een stokje voor steken.

— Overwoog je geen harttransplantatie?

— Ben je gek, die kerel is tachtig!

— Jij zult ook nooit sterven aan een overdosis medemenselijkheid.

— Met sentiment bereik je niets in dit beroep. Wat denk je van mijn eksperiment?

— Ik begrijp er nog steeds niets van. Je wil die kerel dus zo lang mogelijk in leven houden;

— Fout! Je weet dat ik een voorstander van eutanasie ben!

— Je wil hem dus laten sterven.

— Ook fout.

— Dat gaat mijn petje te boven.

— Ik laat zijn lichaam sterven, maar hou zijn geest levend! Begrijp je dat dan niet, Jack? Ik voorzie zijn hersenen van zuurstof, zodat die overleven, maar laat het lichaam zelf afsterven.

— Daat laat het ziekenhuis nooit toe.

— Ben je mijn ministerzetel vergeten? Wie voelt zich in dit hospitaal sterk genoeg om een man te dwarsbomen die zopas een ministerzetel afwees?

— Ik vind het een bizar eksperiment, Morrison.

— We brengen die kerel onder hipnose. Dat is perfekt mogelijk. Ik bracht al eerder patiënten in coma in trance. Daarna voorzien we zijn hersenen van de nodige apparaten en laten de natuur zijn werk doen. Het hart van die ouwe klootzak barst als een overrijpe tomaat in de zon en wij kunnen met een elektroëncefalogram zijn hersenaktiviteiten nagaan. Ondertussen laten we hem praten. Hij zal de eerste mens zijn die praat, terwijl hij al dood is. Het zal formidabel zijn, Jack. En jij mag me assisteren. Doe je het?

— Ik wil die kerel wel eens zien.

— Ik wist dat je het zou doen, beste kerel!

Dan Morrison stond niet meteen te popelen van opgewondenheid, maar hij leek geïnteresseerd en dat was zo ongewoon dat de jonge Jack Hudson wel met hem mee wilde. Hij zag niets in het eksperiment net als een haas die aangetrokken wordt door de lichtbak van een stroper. Toch wist hij dat de proef gedoemd was om te mislukken. Geen enkele vaststelling, geen enkele verklaring van de tachtigjarige stervende zou dokter Morrison kunnen schokken, wist Jack Hudson. Niets kan die uitermate stabiele, dominerende persoonlijkheid uit evenwicht brengen. Alhoewel...

De oude man lag er zielig bij. Zijn wangen waren ingevallen op een manier die de meeste rimpels uit zijn gezicht wegtrok. Zijn hoofd leek op een schedel met een bleek, bijna doorzichtig vlies erover. Zijn bolle ogen waren gesloten. Zijn neus was scherp, een teken dat de dood nabij was. Zijn mond was opengesperd, hetgeen zijn magere gezicht nog enggeestiger maakte.

— De diepste narkose, zei dokter Dan Morrison. Hij vertelt me alles. Ik hoef het maar te vragen. Die kerel flapt er alles uit, over de grenzen van de dood heen. Vraag is natuurlijk waarover te praten met een individu met zijn beperkte verstanelijke vermogens.

— Wat weet je van hem?

— Men vond hem in het park.

Hij heeft geen naaste familie. Ergens heeft hij nog een nicht, waarmee hij al meer dan twintig jaar in onmin leeft. Dat gaat zo in de lagere, sociale klassen. Is nooit gehuwd geweest.

— Een vrijgezel, net als jij.

— Maar daar houdt iedere vorm van overeenkomst tussen mij en de patiënt dan ook op, jonge vriend. Hij heeft zeker een hoogst oninteressant leven achter de rug.

— Je weet maar nooit.

— Onzin.

— Laat hem toch maar iets over zijn leven vertellen.

— Ik hoef de gebeurtenissen in de konservenfabriek waar hij werkte niet te vernemen. Het feit dat hij op vierentwintigjarige leeftijd een been brak interesseert mij geen moer en...

— Ach, hou op, Morrison. Ik probeerde alleen maar een basis van gesprek met de patiënt te vinden. Vraag hem gewoon wat hij in het park deed, waar men hem later vond.

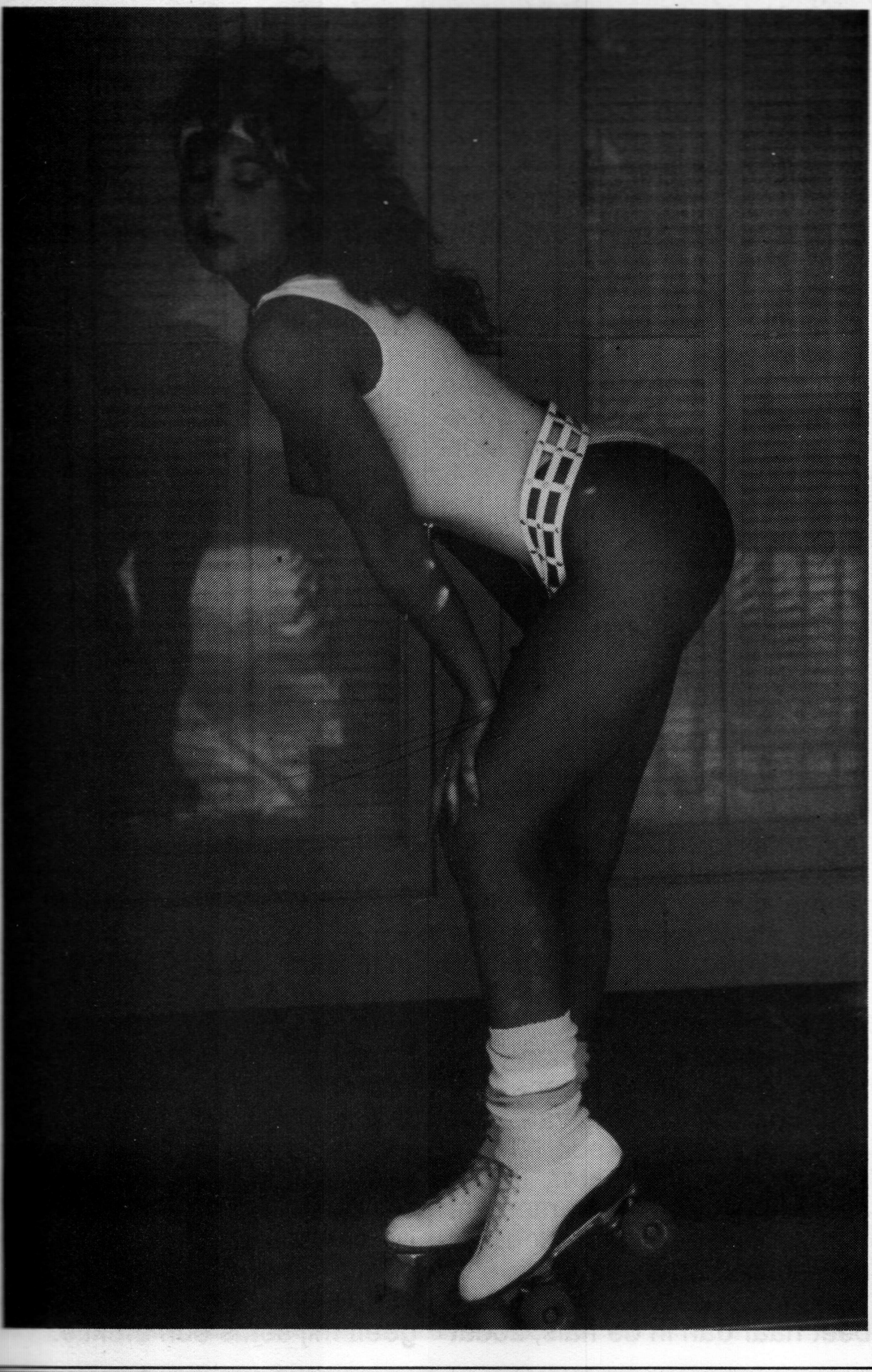

— Okee. Iedereen vertelt mij iedere dag weer hoogst onbelangrijke dingen. Waarom mag die kerel me niet even vervelen?

Morrison zette zich klaar om met de oude, stervende man in het bed te praten, en Hudson noteerde de waarden die op de verschillende medische apparaten naast het bed af te lezen waren. In zijn gedachten zette de jonge arts de gegevens meteen in konklusies om. De hersenaktiviteit, genoteerd door de schichtig heen en weer zwiepende pennetjes van de elektroëncefalogram, waren typisch voor de komatueuze toestand van de patiënt. Het hart verzwakte zienderogen. De polsslag werd snel en vaag, de bloeddruk was zeer laag en daalde nog. Niemand deed nog iets om het leven van de arme man te verlengen. Een spuit adrenaline kon heem nog enkele uren langer doen leven, maar niemand zag nog nut in een levensverlengende spuit voor de zieltogende man, die men bewusteloos in het park gevonden had.

— Mister Johnson, zei Morrison nadrukkelijk artikulerend. Ik ben het, je dokter. Dokter Morrison. Hoor je me?

Even was er een gemeten hoofdknikje van de man in het bed.

— Mister Johnson, ik wil dat je spreekt, wanneer je antwoordt. Aan hoofdbewegingen heb ik niets. Hoor je me?

— Ja, dokter.

De stem was zwak en onduidelijk. Het was eerder een gefluister. De tachtiger was duidelijk aan het einde van zijn krachten. Bij het spreken was er een duidelijk verhoogde hersenaktiviteit. Het mocht een wonder heten dat dokter Morrison de man aan het praten kreeg, gezien de toestand

waarin de patiënt verkeerde.

— Mister Johnson. Mister Josh Johnson. Zo heet je toch?

— Ja.

— Herinner je je nog dat je in het park was?

— Jazeker.

— Je weet dat je alles moet vertellen. Alle andere stemmen in dit vertrek mag je negeren, maar mij moet je antwoorden. Is dat duidelijk, mister Johnson?

— Absoluut, dokter.

— Goed zo. Kwam je vaker in het park?

— Dagelijks.

— Je hield van wandelen.

— Helemaal niet. Ik ging naar het park wanneer het donkerde.

— Woonde je dichtbij het park?

— Neen. Ik moest de bus nemen om naar het park te gaan en wanneer ik het te laat maakte, moest ik helemaal te voet naar huis. Dat was anderhalf uur stappen!

— En dat op zijn leeftijd, grijnsde Hudson hetgeen hem een boze blik van Morrison kostte.

— Wat beviel je zo in dat park?

— De dichte struiken.

— Je hield van struiken, zei Morrison zuchtend.

— Niet bepaald. Ik hield meer van hetgeen zich in die struiken afspeelde.

— Wat gebeurde er dan precies in die struiken, mister Johnson?

De oude man in het bed grijnsde zowaar. De pennetjes van de encefalogram weken scherp uit, alsof de patiënt opgewonden raakte. Het leek dokter Hudson best mogelijk dat die emotie de patiënt fataal zou worden.

— Bij valavond kwamen er regelmatig vrijende koppels in het park, vertelde de man opeens duidelijker dan voordien. Ze verstopten zich in de bosjes en vrijden wat.

— Het was een verdomde gluurder, lachte Hudson, zich op de dijen kletsend.

— Je bespiedde de vrijende koppeltjes? konkludeerde Morrison met gefronste wenkbrauwen.

— Klopt.

— Was er, de avond toen je bewusteloos neerviel, ook een stel in het bosje, waar men je later vond?

— Jaja!

— En je begluurde hen. Betrapten ze je?

— Neen. Maar ze hoorden mijn gegorgel toen ik bewusteloos neerviel en toen renden ze weg. Ik vond het verdomd spijtig. Die roodharige griet mocht best even mond-op-mond-ademhaling op mij toegepast hebben!

— Wel allemachtig! lachte Hudson die de situatie hoe langer hoe grappiger vond. Een ouwe gluurder die nog de schoonheid van jonge meisjes kan waarderen! Laat hem doorgaan met vertellen, dokter Morrison!

— Mister Johnson. De roodharige juffrouw en haar vriend in het bosje hebben je dus niet geholpen toen je in moeilijkheden raakte.

— Neen.

— Waarom niet?

— Wat een domme vraag!

Jack Hudson proestte het uit.

— Die twee wilden natuurlijk niet dat hun naaste omgeving en hun familie er achter kwamen, dat ze bij valavond in het park waren! Dat is des te begrijpelijker, als je weet wat ze daar uitspookten!

— Wat deden ze dan precies, mister Johnson?

De naaldjes tekenden alsmaar energieke hersenaktiviteiten op. De hartslag van Josh Johnson versnelde nog.

— Ze vrijden, dokter. Ik bespiedde hen vanaf het moment dat ze het park betraden. Zij giechelde onvolwassen, hij fluisterde haar wat in het oor en beet haar dan in de hals, zodat ze nog luider giechelde.

Dokter Hudson keek zijn oudere kollega aan met een veelzeggende blik, maar Morrison zat er nog altijd onbewogen bij.

— Ze wisten precies waar ze naartoe wilden. De jongen trok haar mee naar dat bepaalde bosje. Ze verweerde zich niet, zoals soms gebeurt met meisjes die voor het eerst mee naar het park genomen worden. In het bosje zelf werd die kerel meteen handtastelijk en zij liet alweer begaan. Ze was mollig, dat roodharige wicht. Het was de typische jonge vrouw die later zeer gauw last krijgt van overgewicht en door het eten van taartjes en andere tussendoortjes een hartkwaaltje ontwikkelt. Maar ze was nog jong, zo jong! Ik hijgde zo luid, dat ik even vreesde dat ze me zouden horen. Maar dat jonge stel had het zo druk, dat ze alleen maar oog en oor voor mekaar hadden.

De oude man in het bed grijnsde met gesloten ogen. Hij sprak alsmaar duidelijker. Er lag vuur in zijn verhaal. Het was alsof hij de gebeurtenissen in het park opnieuw beleefde en er verduiveld veel plezier aan beleefde.

— Hij lijkt me niet eens zo dom, zei dokter Hudson. Laat hem doorgaan met zijn verhaal.

— Ga door, mister Johnson, zei Morrison koel als altijd.

— Nou, haar vrijer ging meteen tot de aktie over. Hij zoende haar hele gezicht en zij giechelde aldoor. Ze hield op met giechelen als hij haar mond zoende, maar hij was niet bepaald een tongkusser. Hij teisterde vooral haar halsstreek met zijn bijtzoentjes. Als ik een meisje in de stad zie op een warme zomerdag met een zijden sjaaltje om haar hals, weet ik precies wat zij de vorige avond gedaan heeft. Een meisje met een sjaaltje om haar hals geeft mij soms een erektie.

— Je houdt het niet voor mogelijk, lachte Hudson breeduit.

— De jongen in het bosje wist precies wat hij wilde, ging de patiënt opeens onvermoeibaar door. Hij trok haar bloesje los en zij probeerde zijn handen weg te duwen. Haar verweer was er echter alleen maar op gericht hem nog meer te prikkelen, alhoewel dat zo te zien totaal overbodig was. In ieder geval slaagde hij er vrij vlug in haar schouders te ontbloten. Heb je al een ontblote schouder in het gedempte licht van parklantaarns gezien, dokter? Het is een hartverwarmend en pikverheffend gezicht! De huid van jonge meisjes glanst zo heerlijk zacht in het fluwelen licht. Ze lijken nog mooier dan ze in werkelijkheid zijn. Die huid lijkt dan wel van satijn. Zoals ik dus al zei was het meisje mollig, maar helemaal niet dik. Haar schouders waren vol en rond, precies zoals ik ze verkoos en ook de jongeman was gek op die schouders. Hij zoende en beet wat hij kon. Hij kreeg maar niet genoeg van de smaak van haar vlees.

— En jij zat hen de hele tijd te begluren, mister Johnson. Voelde je geen schaamtegevoel?

— Schaamtegevoel? Waarom? Het was best aardig om zien! Ik hou van jonge, naakte mensen!

— Naakt?

— Je stelt me teleur, dokter. Je moet toch ook weten wat die vlugge jongen in dat bosje van plan was. Ik wist het hoor, en dat meisje wist ook wat haar te wachten stond. Ze keek er naar uit! Ze liet gewillig de knoopjes van haar bloesje losknopen. Ze vroeg hem zelfs haar klederen niet te scheuren. Hij had het moeilijk om zijn vingers onder kontrole te houden. Toen hij aan de knoopjes peuterde, onhandig als een puber, raakte hij uiteraard haar volbolle tieten aan. Toen kreeg hij het pas echt moeilijk. Hij werd opgehitst en zenuwachtig en dan lukte het helemaal niet meer. Ze hielp hem met het losmaken van haar kledij. Toen hij haar bloesje uittrok, zag ik in het gedempte licht de omtrekken van haar kuise, hoog tussen haar tetters sluitende beha. Het was een machtig gezicht.

— Hier is een kenner aan het woord, zei dokter Hudson die het eksperiment alsmaar prettiger vond. Ik verheug me al in de rest van het verhaal.

— Wat gebeurde er toen, mister Johnson? Viel je toen bewusteloos neer?

— Welnee, verdomme. Ik heb het hele shownummertje nog gezien voor ik tegen de vlakte ging. Die jonge kerel peuterde wat aan de schouderbandjes van die rooie meid, maar hij viel te traag uit. Ze haakte zelf haar beha los en trok het spul uit. Heb

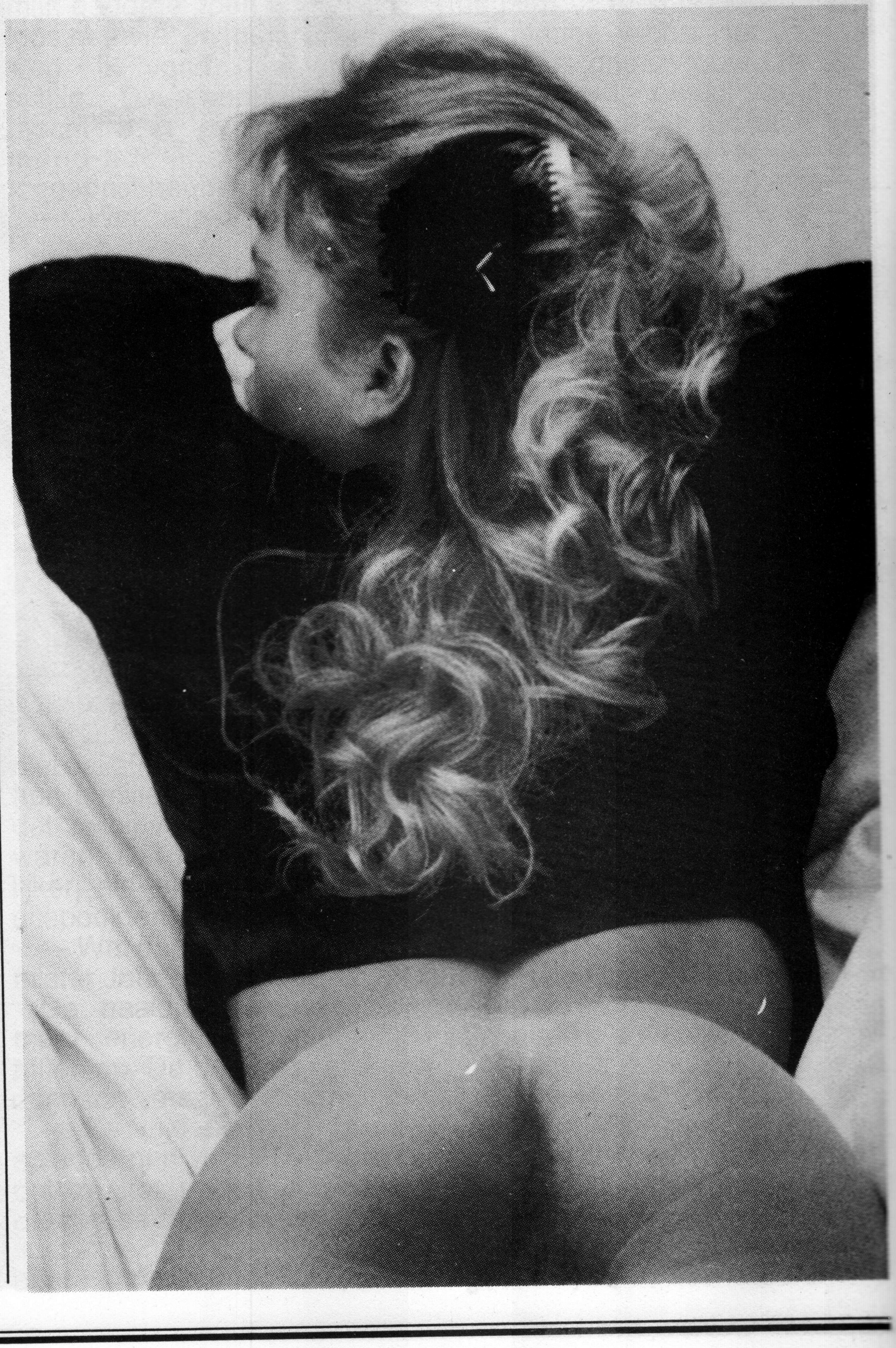

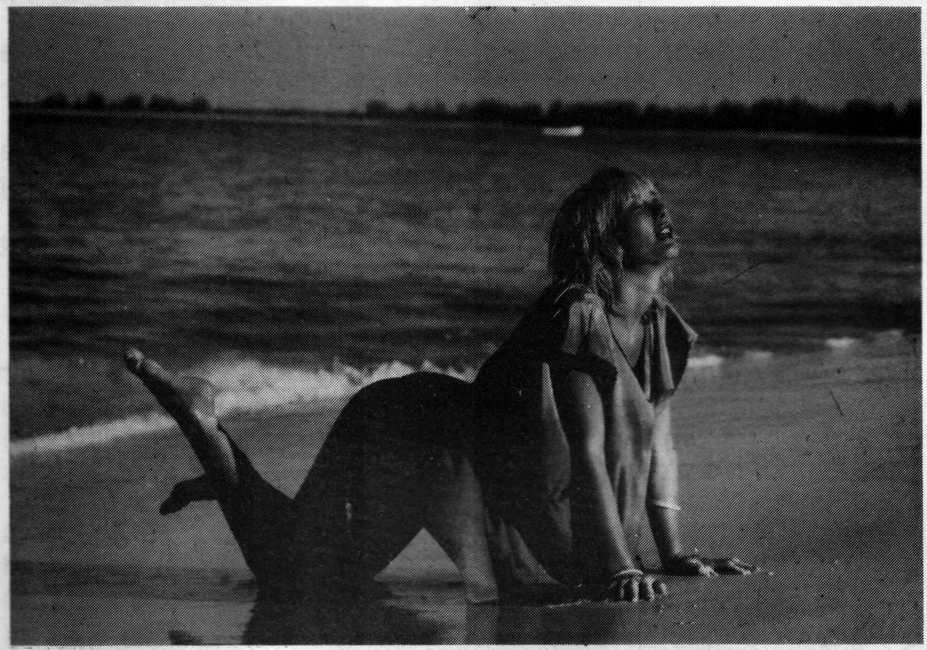

je al ooit een jonge, aantrekkelijke vrouw gezien die haar beha uittrekt, dokter? Heb je al gezien hoe ze haar handen naar haar rug brengt, haar hoofd iets gebogen, alsof ze zich schaamt? Heb je al gezien hoe die beha dan verslapt, hoe de bandjes los om haar schouders komen te zitten en hoe ze dan de cups van haar forse tietballen rukt, haar opperste, vrouwelijke schoonheid ontblotend? Natuurlijk heb je dergelijke taferelen al meegemaakt! Jij moet die dingen dagelijks zien in je konsultatie! Ik wou dat ik vroeger dokter geworden was. Als werknemer in de koelafdeling van een vleeswarenfabriek krijg je nooit naakte vrouwen te zien. Ik werkte als ontbeender in die fabriek en...

— We moeten ons concentreren op de gebeurtenissen in het park, mister Johnson.

— Oh ja, natuurlijk. Het park. Die rooie en haar onhandige vriend. Waar waren we gebleven?

— Zij trok haar beha uit.

De man in het bed lachte bij de herinnering.

— Ja, dat lekker stuk toonde haar tieten. Het werd alsmaar donkerder en de omtrekken van hun lichamen werden steeds minder duidelijk, maar ik kon duidelijk de aftekening van haar borstparels zien. Het waren meesterwerkjes. Volle, ronde ballen met enorme tepels er bovenop. Geen spoor van weefselverslapping in de tieten van dat kind. Haar tepels wezen fier rechtop. Tegen haar vijfentwintigste zouden die tetters wel uitzakken. Tegen haar vijftigste kon ze met die dingen de ruiten zemen, maar nu waren het opwindende, pikverwarmende kanjers van tetters. Die jongeman raakte er totaal in de war van. Even dacht ik dat hij weg zou rennen. Maar zij greep hem bij de hand en legde die aan haar tetters. Hij kneep één keer en dat was voldoende om voorgoed aan dat kindje verslaafd te geraken. Hij kreeg opeens niet meer genoeg van haar. Hij kneep haar in haar tetters en in haar tepels, zo hardhandig dat zij hem uit een pijnreaktie afweerde. Maar hij ging door, precies zoals ik gehoopt en verwacht had. Hij speelde met die fantastische vleesbergen aan haar borst, liet haar tepels opstijven en zoende onophoudend haar tietvlees. Ondertussen had hij haar op haar rug gelegd. Zelf ging hij bovenop haar liggen. Hij leek wel naar haar tetters te bijten! Ik wist dat ze zijn stijve lul doorheen de stof van zijn broek moest voelen en het feit dat zij daarop niet reageerde, bewees dat zij niet aan haar proefstuk toe was.

— Dat was jij, zo te horen, evenmin, Josh Johnson. Gluurde je vaak jonge paartjes af in het park?

— Dat heb ik je al verteld, dokter. Ik deed het al jaren.

— Hij is nog verdomd snugger voor zijn leeftijd, merkte Hudson op en hij tekende alweer een versnellende hartslag en verhoogde hersenaktiviteit op.

— Het was een heerlijke avond voor een ervaren gluurder als ik, ging de man, tegen alle logika in, onvermoeibaar door. het meisje was mooi, wulps en klaar om geneukt te worden en de jongeman was lekker wild. Hij kreeg maar niet genoeg van haar tieten. het was al volledig donker geworden en alleen het licht van de parkverlichting liet mij nog toe de objekten van mijn gluurpartij te onderscheiden. Ik likte mijn droge lippen, want dit was een verdomd heet nummertje. Dat roodharige kindje lag vrijelijk met haar tieten bloot in het gras en ze liet haar lichaam vreselijk betasten.De jongen zoende en beet, gedempte, getergde geluidjes uitbrengend. Even dacht ik dat hij nooit genoeg zou krijgen van haar weldadige tietvlees, maar tenslotte richtte hij toch zijn aandacht op lagere regionen. Zijn mond daalde af naar haar buik, even verpozend aan haar navel, om dan snel dieper te duiken. Hij probeerde haar jeans van haar heupen te rukken, maar dat ging niet zo goed. Dat rooie kindje maakte zelf haar jeans los, zodat hij vrij spel kreeg. Toen hij de eerste schaamhaartjes te voorschijn zag komen uit haar lichtgekleurde slipje, werd het hem allemaal teveel. Ik kon het niet zo goed zien, maar ik was ervan overtuigd dat het woordje "tilt" in zijn oogballen verscheen. Zijn handen grepen haar heupen beet, knepen en klauwden erin en zijn mond duwde het elastiekje van haar broek omlaag. Zijn speeksel kleefde tussen haar schaamhaar. Daar had zij er trouwens een heleboel van. Dat meisje had een bos haar tussen de benen, die ik nog maar zelden gezien had. De kleur van haar schaamhaardot moest ik er natuurlijk in mijn fantasie bij bedenken, maar het zicht van de gedempte schaduwen was mij voldoende. Ik keek ademloos toe, toen hij de jeans van haar volle, kaarsrechte benen schoof en toen hij haar broekje uittrok, werd het ook mij teveel.

— En toen viel je bewusteloos neer.

— Helemaal niet! Ik maakte mijn broek los en haalde mijn lul eruit om me af te rukken!

Hudson schaterde.

— Tachtig en dat doet nog aan zelfbevrediging, riep de jonge arts.

Mister Johnson is een medisch mirakel, als je het mij vraagt.

— Maar niemand vraagt jou wat, siste Morrison. ga door met je verhaal, mister Johnson.

— Toen ik mijn zaad in het gras spoot, keek ik weer naar dat rode kindje. Ze lag er nu totaal uitgekleed bij. Was dat even een schatje! Ik hoop dat je haar ooit op konsultatie krijgt, dokter. Daar zou je nog pret aan beleven. Als je je stetoskoop op haar borst zet om haar hartslag te beluisteren, zou ik jouw broekbewoner wel even willen zien. Wedden dat die steenhard wordt en met geen kalmeermiddel uit je farmaceutische handeltje klein te krijgen is? Zo mooi was dat kindje nou. Ze was mooi genoeg om de paus van zijn impotentie te verlossen. Haar vormen waren weelderig genoeg om een gekastreerde te laten spuiten als een spermafontein. Ze had voldoende charme in haar kleine teen om...

— Terzake, mister Johnson.

— Zoals je verkiest, dokter. Die jongen trok zijn broek op zijn enkels en uiteraard stond zijn voortplantingswapen in geef acht! Het meisje was er klaar voor, maar dat had je natuurlijk allang begrepen. Hij legde zijn handen even boven haar knieën, trok haar dijen uit mekaar en nam daartussen plaats. Zijn ervaring was aan de magere kant, want met behulp van een paar vingers situeerde hij het plekje waar hij zijn lul bij haar naar binnen moest wurmen. Zij liet begaan. Hij kneep nog even in zijn ballen. Ik denk dat hij dat altijd deed, wanneer hij de grote stoot ging wagen. En toen...

— Dat was voldoende voor vandaag, mister Johnson!

De stem van dokter Morrison klonk hoog en gebiedend. Hudson keek verrast op. Ondertussen was Morrison al opgestaan en hij regelde een apparaat wat bij.

— Hé, Dan. Dat is pas flauw. Net wanneer het interessant werd, breek jij het verhaal af.

— Dat verhaal vermoeit de patiënt teveel. Het is te veeleisend voor zijn hart.

— Mischien heb je gelijk. Die rooie griet was zo mooi, dat hij erdoor in coma raakte.

— Gelieve niet te spotten met de patiënten, dokter Hudson!

De jonge arts grijnsde nog, toen hij zijn notitieboekje dichtklapte. Hij keek nog even naar de blik vol genoegdoening op het gezicht van Josh Johnson en volgde zijn oudere kollega naar buiten.

— Ik had graag het einde van het verhaal gehoord, grapte Hudson nog door, terwijl hij zijn kollega naar de gang volgde. Wat een viriel, oud kereltje was die Josh Johnson. Je hebt een uitstekend proefkonijn uitgekozen, dokter Morrison.

Morrison zelf was al op de gang en Hudson wilde net de deur achter zich dichttrekken, toen de schelle toon van één der medische apparaten hen waarschuwde. Het volgende moment stonden ze weer bij het bed van Johnson. De hartmonitor vertoonde een ononderbroken, rechte lijn. Geen hartfunktie meer. De naaldjes van

het encefalogram waren niet helemaal stilgevallen, maar de hersenaktiviteiten nam zienderogen af.

— Hij is dood, zei Hodson alsof hij het niet helemaal wilde geloven. Zonet leefde hij nog en opeens is hij dood.

— Het was teveel voor hem, zuchtte Morrison.

Uit gewoonte legde Hudson de handen van de oude man in het sneeuwwitte bed op mekaar en sloot zijn mond. De dood was erg vlug tewerk gegaan. Johnson had niet geleden. Er was geen enkele pijnreaktie geweest bij het doodgaan. De man had vredig afscheid genomen van dit leven. Ontslapen leek een term die meer dan ooit gepast was. Opeens zag de oude man er niet meer zo afgeleefd uit. Hij had een uitzicht verkregen dat vooral rust uitstraalde. Wie zijn heengaan uit dit aardse rijk meegemaakt had, wist dat sterven geen angstwekkende gebeurtenis moest zijn. Doodgaan kon ook een verlossing, een bevrijding betekenen.

— Slaap zacht, mister Johnson, zei dokter Hudson nog.

Zelfs Morrison bleef even stilstaan bij de pas gestorven man. Het vreemde verhaal van de tachtigjarige had ook zijn interesse gewekt. Die beperkte tijdsspanne was voldoende gebleken om een zekere verbondenheid tussen arts en patiënt te kreëren.

— We moeten gaan, zei Morrison tenslote. we kunnen niets meer voor hem doen.

De banaliteit van die bewering drong niet door tot dokter Hudson. Hij knikte slechts en volgde voor de tweede maal in enkele minuten tijd zijn oudere kollega in de richting van de ziekenhuisgang.

En voor de tweede maal slaagden zij niet in hun opzet.

— Ik heb nog heel wat te vertellen, heren dokters, zei opeens een grafstem.

De twee artsen keken tegelijk op. Er liep een intense rilling over het lichaam van dokter Jack Hudson. De dode had gesproken.

— Het systeem werkt! fluisterde Morrison triomfantelijk. Het hart heeft het begeven, het lichaam is afgestorven, maar de geest doet het nog. Voor het eerst zal een levende met een dode kunnen praten! Dokter Hudson, noteer alle gevens die je kunt vaststellen!

(vervolg blz. 45)

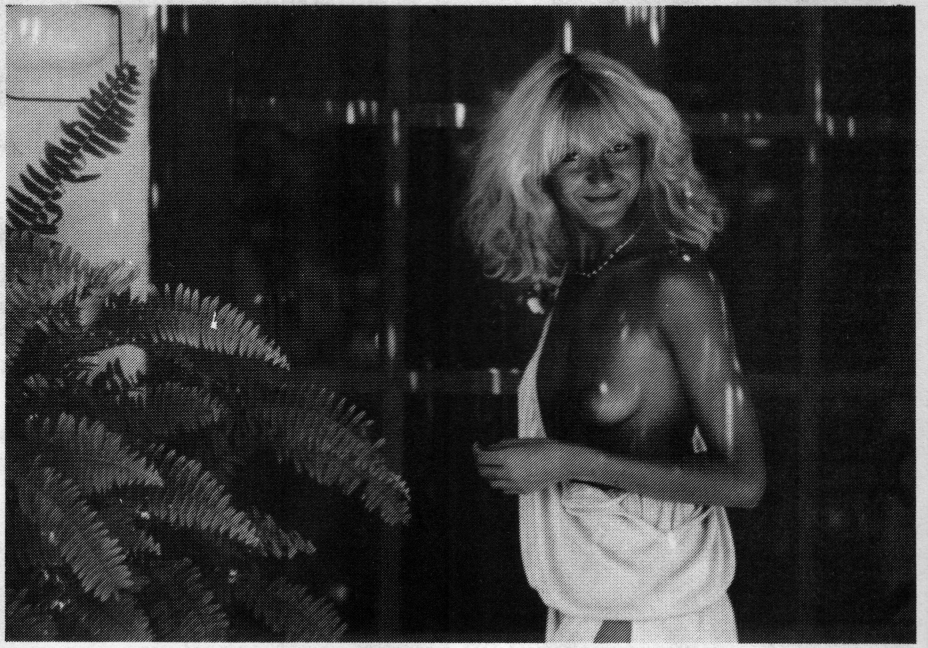

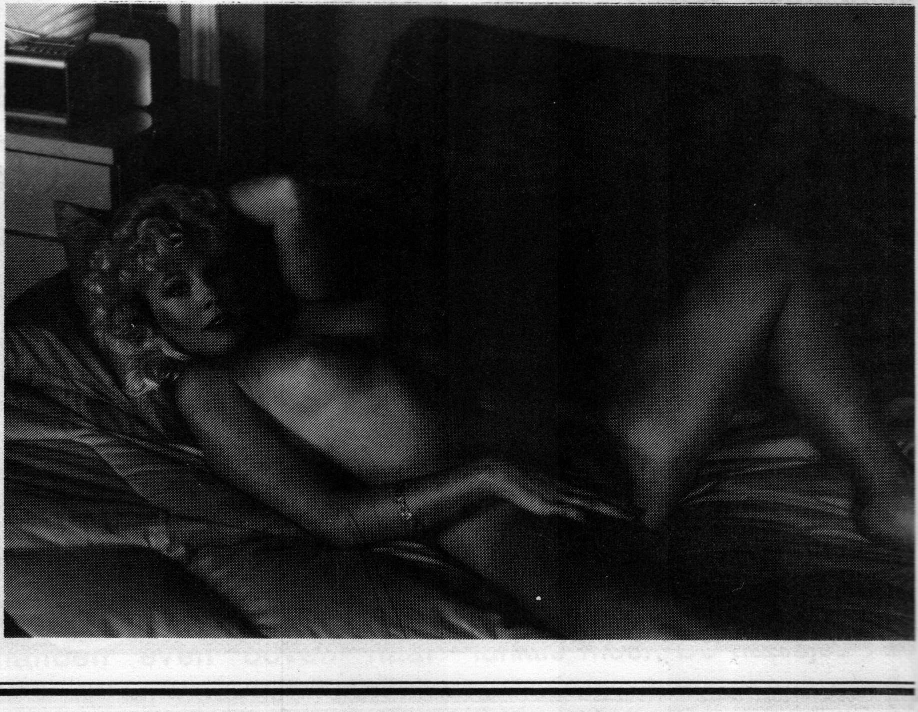

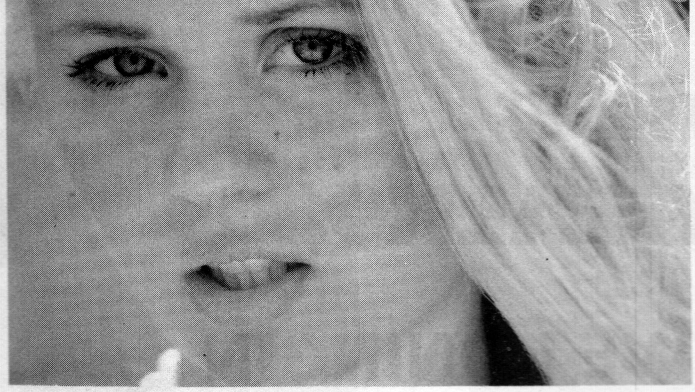

IK zoek voor het magazine en voor mijn lezeressen...

Een in alle opzichten « goed » uitziende jongeman...

Jawel, ik ben nieuw in de redaktie-kliek! Het eerste wat ik deed, was de organisatie van een staf-vergadering. Ik wou weten hoe mijn kersverse kollega's over de ditjes en de datjes dachten... Eve Lance produceerde een grote waarheid: er worden in Club onvoldoende jongemannen gepresenteerd... In open en blote toestand, uiteraard! Eve zei me: « Het is toch helemaal normaal, dat ook de lezeressen lekker aan hun trekken willen komen... Ook zij hebben ongetwijfeld zin om tegen mooie, naakte knullen aan te kijken, of een en ander over hun liefdesavonturen te weten te komen... »

Eve had het natuurlijk bij het rechte eind en daarom nam ik het volgende besluit: het openstellen van onze pagina's aan jongemannen die zich naakt willen laten fotograferen.

Maar daarom is het noodzakelijk dat u naar mijn persoontje of naar J-L Wiaux schrijft en ons drie foto's van uzelf bezorgt. Ik ben trouwens van mening dat een magazine zoals dit geen reden van bestaan heeft zonder de aktieve medewerking van zijn lezers en lezeressen. En dit is er mijn eerste privé-bewijs van! Maar afgezien daarvan, zijn we natuurlijk geenszins van plan om de meisjes het zwijgen op te leggen, noch om de verschillende rubrieken « in hun voordeel » in te krimpen. Het is dus een must dat ze ons blijven schrijven... Hoe meer, hoe liever!

Anne Caponne

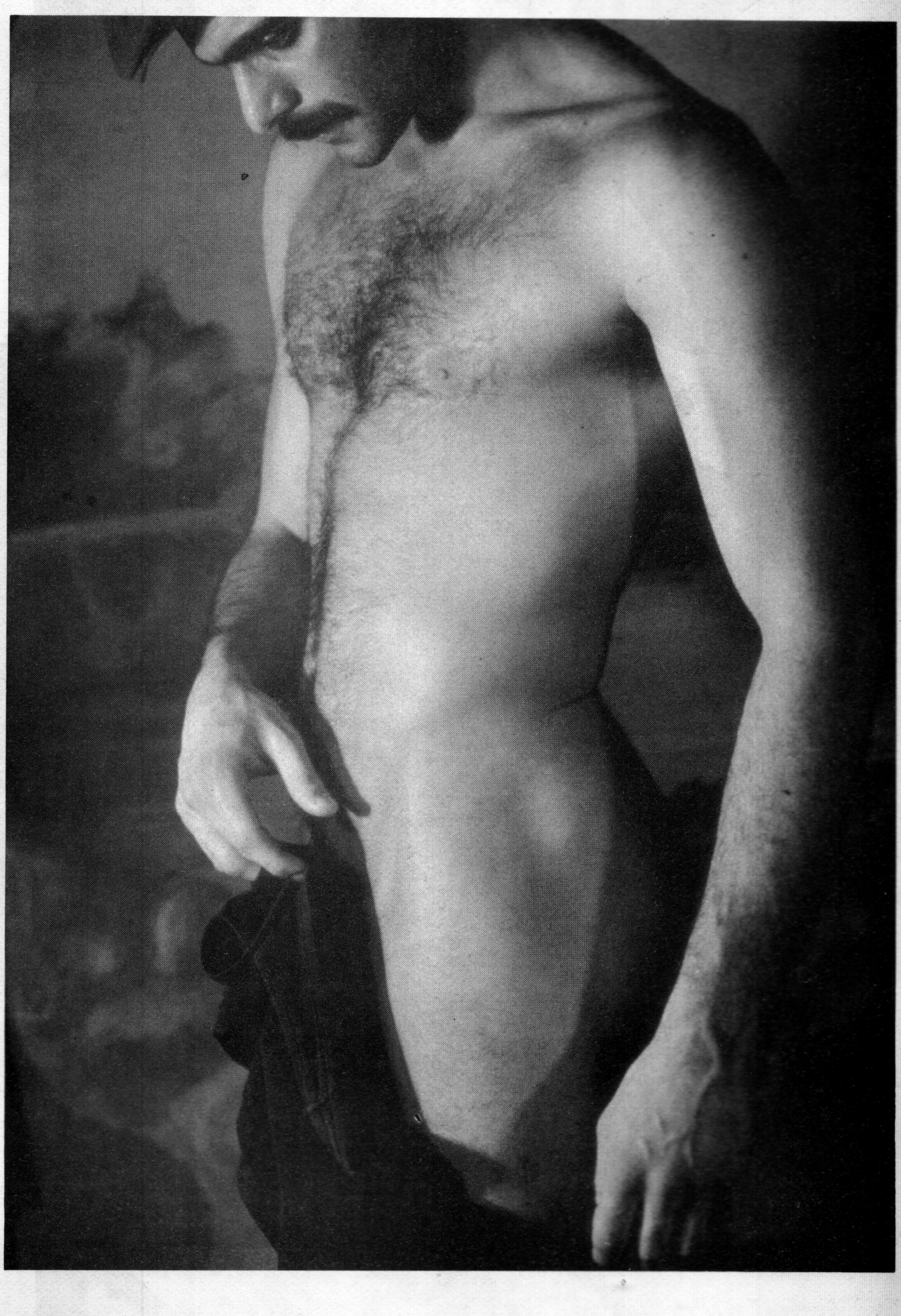

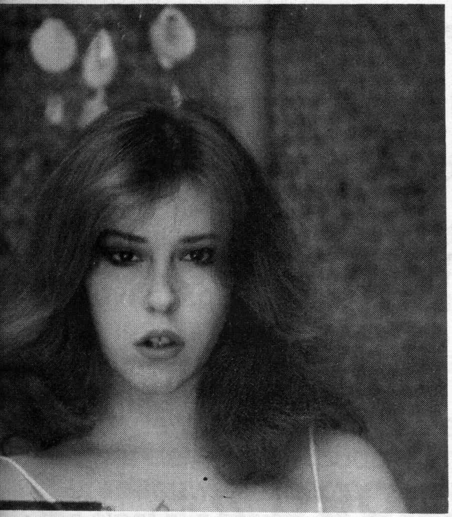

interview: TERRY GALKO,

DE NIEUWE KONINGIN VAN DE AMERIKAANSE PORNO...

Reeds alvorens ik ook maar één glimp van haar had opgevangen, tuitten mijn oren van de verwittigingen: Terry zou me versteld doen staan, Terry zou met mijn reputatie van objektief joernalist de vloer aanvegen, Terry zou me idiote dingen doen vertellen...

Terry, om u te informeren, is de kleine Galko, een grietje dat haar kinderschoenen nauwelijks ontgroeid lijkt, bruin of blond naargelang haar humeur, heet als een vulkaan en sensueel als twaalf dozijn hitsige teven! Haar films zijn nog steeds niet tot bij ons doorgedrongen, en dat is echt enorm spijtig, want onze zogenaamde specialisten van de erotische film zouden bij haar nog heelwat inspiratie op kunnen steken!

Om u een idee te geven van hetgeen ze representeert, moet u weten dat ze net drieëntwintig geworden is, dat ze zonder valse schaamte toegeeft dat ze tien jaar geleden voor het eerst neukte, dat ze sedert een vijftal jaar aan «harde» porno doet... Afgezien van haar titel als «Top-model» van de meest gewaagde erotische magazines van de Verenigde Staten («Playboy» kan in vergelijking daarmee best als een soort missaal bestempeld worden!), draaide Terry Galko tot hiertoe al een dozijn films. We denken hier in het bijzonder aan de zéér beroemde «Sex boat», een film die verleden jaar de grote interpretatie-prijs toegewezen kreeg. Dit gebeurde binnen het kader van het Porno Film Festival! Het vond plaats te Van Nys, een kleine plezierhaven op een paar kilometer van San Francisco, Californië... En uiteindelijk willen we nog vermelden dat ze momenteel een vervolg draait op «Deep throat», de beroemd en beruchte «Diepe keel», die van Linda Lovelace de «recordwoman» van de fellatio maakte... dit op wereldvlak!!!

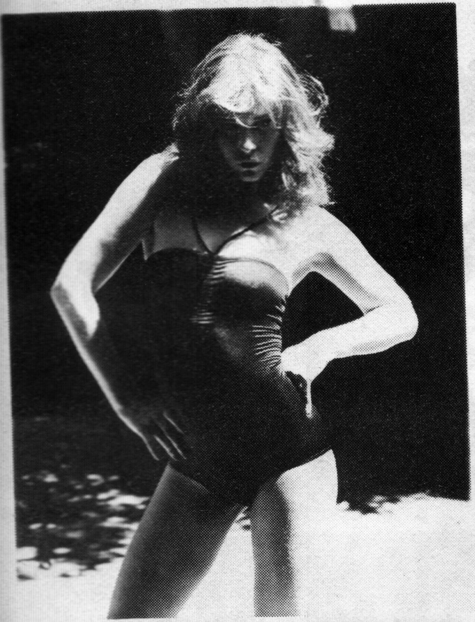

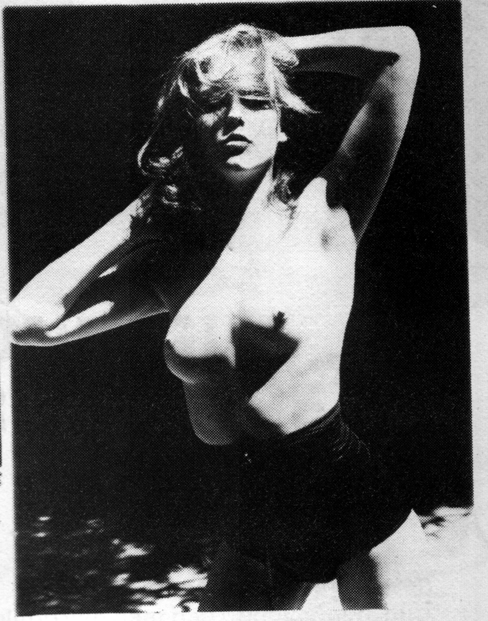

King Kong te New York

En om te doen waar Linda Lovelace in slaagde, moet je zonder meer over een enorme dosis ervaring beschikken en over een diep keelgat, uiteraard! Okay, vrienden, als jullie zich niet zo best herinneren waar het om ging, zal ik snel de puntjes op de verschillende 'i's' zetten: die toch wel uitzonderlijke porno-aktrice verwerkte vóór het oog van de kamera's (en dit zonder ook maar enige vorm van trukage!) lullen van vijfentwintig centimeter in haar keel. Kompleet! De schaamharen van die hengsten van kerels plakten uiteindelijk op de lippen van die grandiose pijpster! Ik kan nog steeds niet begrijpen hoe ze erin slaagde om die enorm dikke eikels in haar keelgat te wringen!

Maar Linda Lovelace was op dat moment bijna dertig en had al een hele resem sex-ervaring achter de rug (én de rest!), terwijl de stukken jongere Terry Galko zich verschrikkelijk heeft moeten inspannen om die vette pikken helemààl op te kunnen happen! Ongetwijfeld een bijzonder moeilijke sport voor degene die ze bedrijft, maar zo fantastisch lekker voor degene die ze ondergaat!

Ik beschouwde het dus als een must om dit achtste wereldwonder te ontmoeten en te interviewen. Dus nam ik die Boeing van PanAm, richting New York, waar dit charmante kind op me wachtte...

De helikopter van de kompagnie deponeerde me op het dak van de World Trade Center en ik kan jullie verzekeren dat ik me gedurende een paar ogenblikken, dit terwijl ik naar de stilaan ontwakende stad onder mijn voeten keek, net zo sterk als King Kong voelde...

Taxi tot aan Central Park, mooi uitziend gebouw, gestyleerde portier... Een lift om «u» tegen te zeggen en een belletje dat een zalig overkomend «ding-dong» produceert... Drie muizepasjes achter de deur, maar dan van een muis die de hele nacht door heeft geneukt en zich letterlijk voortsleept... Met pijnlijk aanvoelende kut en kont!

Zin om te verkrachten!

«Ze is mooi, akkoord, maar ik zou haar graag zien als ze 's morgens opstaat!...» Die idiote uitlating heb ik in mijn leven al honderden keren gehoord en het was bijna altijd het werk van een grietje dat het daarbij had over een meisje dat stukken mooier was dan zijzelf!

Wel, ik heb Terry Galko gezien, een paar sekonden nadat ze op was gestaan. En alleen eraan te denken, beneemt me nog steeds de adem! Letterlijk een hapje voor elke rechtgeaarde sater. Het genre meisje dat men rauw en naakt wil verslinden... Ik verslind haar dus niet, vermits ze momenteel een doorzichtig negligé draagt, dat ze vooraan helemaal open laat hangen... De ruisende zijde is als balsem op mijn oren...

Ze installeert zich in een diepe divan en kruist op een bijzonder lekkere manier de benen... Een paar minuten later begint ze te vertellen... Wanneer haar woorden tot me doordringen, lijkt het erop dat iemand me een reeks rake klappen in de maag verkoopt! Ze heeft de kunst om u op een totaal normale, gedekomplekseerde manier de grootste enormiteiten te vertellen... Ik heb zin om op de verkrachtende toer te gaan! Mijn pik is in alle staten en ik heb de grootste

Een inwijdende professor

– Ik werd «gebroken» op m'n dertiende! gaat ze op bruuske manier van start...

– Sorry? Brak u een arm of een been?...

– Neen, ik heb het over mijn vliesje... Zeggen jullie het in Europa dan niet op deze manier?

– Neen... Als we het over dat dingetje hebben, gewagen we meestal van «scheuren»...

– Nou, dat is toch identiek hetzelfde, nietwaar?

En zonder op een antwoord te wachten, vertelt ze dat het haar prof wiskunde was die haar ontmaagdde. Ze begon toen nauwelijks met haar sekundaire studies! Studies die ze trouwens nooit afmaakte...

– Ik was een zeer slechte leerlinge, omdat ik onophoudelijk met al mijn vriendjes flirtte... Omstreeks het midden van het schooljaar, kreeg ik voor een eksamen een enorme «0» te slikken en ik wist dat ik zou «zakken» als ik er niets aan deed... Toen ging ik met mijn stoute schoenen aan naar die prof. Ik was bereid tot alles om hierin verandering in te brengen. Oog in oog met de prof stond ik in een mum van tijd in mijn blootje, zo nat als een spons. En ook ons profje liet niet lang op zich wachten, geil als ie was om mijn kutje op zijn pik te spietsen... De eikel perste tegen mijn kutlelletjes aan, schoof tussen mijn billen of klapte tegen mijn buik aan... Hij raakte zenuwachtig... Uiteindelijk werkte hij een hand tussen mijn dijen in, greep zijn enorme lul vast, bracht hem in positie, ramde het onderlijf omhoog en reeg me zodoende aan het spit!

★

★ ★

Een «Lolita» tussen twee mannen

Terry Galko schenkt zich een grote kop koffie in en serveert me een glas Rye. Dan zet ze haar relaas voort:

– Toen zijn lul in één keer tot in mijn maag door leek te dringen, heb ik een luide gil geslaakt. Ik vraag me nog steeds af, hoe ik er toen in ge-

laagd ben om die hele pik te verwerken... Misschien eigenaardig, maar tezelfder tijd koesterde ik ook een paar gedachten van meer praktische aard: de pijn waar ik mee gekonfronteerd werd, zou me toch lekker een paar doen winnen... Het verlies van mijn maagdelijkheid werd dus totaal overschaduwd door de sexuele investering die ik gerealiseerd had! Ik was van mening dat ik uiteindelijk een goede zaak had gedaan... Naderhand neukte ik met bijna al mijn professors! Behalve met de prof muziek, die een vrouw was, en mijn prof gymnastiek omdat ik daar altijd erg goed in was geweest. En vermits ik hen uiteraard geen nieuwe maagdelijkheid aan kon bieden, kompenseerde ik dat door telkens méér gewaagde stunts uit te halen! Stunts die me later in mijn karrière als aktrice prima van pas kwamen... Want op mijn vijftiende, zonder ooit een jaar over te hebben gedaan, gaf ik de brui aan mijn studies! Het was mijn professor literatuur en dramatische kunst (die knaap had relaties binnen het kader van de underground-cinema), die me voorstelde een rol te spelen in een film die hij met een paar vrienden draaide... Het betrof porno, natuurlijk...

En zodoende ontpopte de kleine Terry zich in die prent als een rasechte « Lolita »... Ze neukte met twee volwassenen die dubbel zo oud waren als zij...

– Ik leerde van anaal neuken houden, verklaart ze zonder omwegen, en op de leeftijd van zestien legde ik me maksimaal op fellatio toe. Maar homosexualiteit heb ik altijd geweigerd! Ik weet niet precies waarom, maar het is nu eenmaal zo...

Het orgasme in publiek!

De zopas 23 geworden Terry Galko zou al makkelijk van haar rentes kunnen leven. Maar ze doet duchtig voort, niet om zoveel mogelijk geld te vergaren maar eenvoudigweg omdat ze erg veel houdt van hetgeen ze doet!

– Ik ben verschrikkelijk sensueel, geeft ze toe, en dat weet ik sedert lange tijd. Maar ik denk dat ik in het bijzonder uitermate ekshibitionistisch van aard ben... Dankzij mijn beroep, of misschien omwille ervan, dat kan u nemen zoals u het wilt, had ik tot hiertoe natuurlijk al veel meer minnaars dan om het even welk ander grietje van mijn leeftijd... Negers, Japanners, Zuiderlingen, en noem maar op... Een paar van hen stelden me teleur, maar de meesten deden hun reputatie eer aan! De orgasmes die ik vóór een kamera ervaar, zijn nochtans altijd stukken intenser dan wanneer mijn minnaars me binnen de intimiteit klaar doen komen! Ik kan niet precies verklaren waarom, maar ik geniet enorm wanneer ik weet dat er een tiental mensen om me heen staan... Ophitsend tot en met!

Maar waarom aanvaardde ze de uitdaging om een vervolg op « Deep throat » te draaien? Ze had intussen toch al bewezen dat ze niemand minder dan de nieuwe koningin van de Amerikaanse porno was?! Was het noodzakelijk om een stel hallucinerende lullen tot diep in haar keelgat te verwerken?

De smaak van de frustratie

De smaak van de frustratie

Bij de start hoestte ik en had ik de indruk te zullen stikken! Maar stilaan raakte ik eraan gewend. Ik slaagde erin me totaal te ontspannen... In plaats van steeds sneller te ademen, kontroleerde ik integendeel de bewegingen van mijn longen. Want als er eenmaal een stijve lul in je keelgat zit, is het toch even oppassen geblazen! Als je op een normale manier ademhaalt, heb je de indruk te stikken... Het is dus noodzakelijk langzaam adem te halen, en zonder de hals noch het hoofd te bewegen... Een pik in erektie is net zoals staal, hij buigt niet door, en de weg die hij gebruikt moet totaal rechtlijnig zijn... En alles is prima verlopen! De volgende dag voelde mijn keel ietwat pijnlijk aan, net alsof ik een kou op had gedaan... Da's alles!

Terwijl ik haar fotografeerde, vroeg ik me af of ze me geen kleine demonstratie zou willen geven en ik geef toe dat mijn vingers sidderden! Maar vliegtuigen zijn het nu eenmaal niet gewend om te wachten, ook al is het voor een goeie zaak! En mijn kersverse hoofdredaktrice houdt op het gebied van uurregelingen echt niet van geintjes! Ze had me gezegd: «Je wilt dus naar New York toe! Okay! Eenmaal ter plekke, beschik je over zes uren om dat interview en de foto's te realiseren! Geen minuut méér, en overmorgen wil ik alles op mijn werktafel...»

Van een demonstratie kon er dus geen sprake zijn. Met de smaak van de frustratie in de mond, stapte ik dus maar in een taxi, maar afgezien daarvan, was ik toch ook heel erg gelukkig om dat grietje persoonlijk ontmoet te hebben. Denk eens aan: ze schopte Linda Lovelace kompleet van haar porno-troon!!!

Jean-Pierre DORGY

OPEN BRIEF AAN DE JONGE VROUWEN DIE SNAKKEN NAAR DE ZON EN AAN VAKANTIE TOE ZIJN!

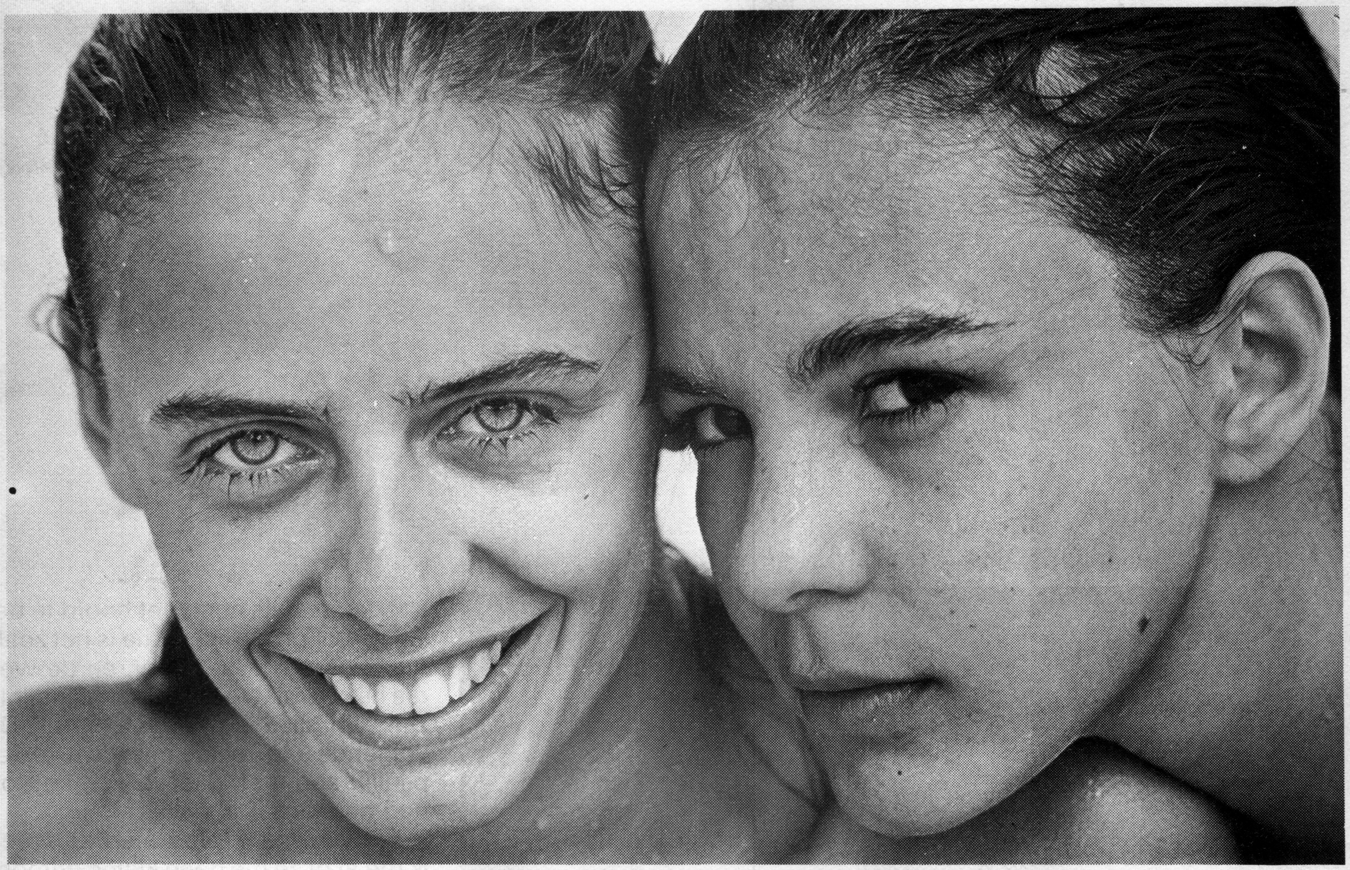

We zijn drie of vier fotografen die regelmatig voor het een of andere foto-agentschap werken, maar dan toch in de allereerste plaats voor dit lekker uitziend magazine dat u momenteel in handen hebt. Jawel, Club Continental heeft het zonder meer gemaakt! Denk eens aan, weldra zullen we de 30.000 eksemplaren overschrijden...

Niet eens zo slecht geboerd, wat! Het staat dus als een paal boven water dat steeds meer lezers er een bepaalde nood schijnen aan te hebben. Ja, en wat dan nog, zullen jullie vragen? Wel, ikzelf en de andere fotografen zijn onophoudelijk op zoek naar kersverse ideeën, dit in de allereerste plaats om het publiek dat dit magazine elke maand koopt niet teleur te stellen. Op zoek naar nieuwe ideeën? Nou, uiteraard! En om die ideeën te concretiseren, moeten we natuurlijk ook steeds nieuwe meisjes vinden. Mooie grietjes waarmee onze lezers nooit voordien gekonfronteerd werden en die we in de vier uithoeken van de wereld (liefst in de zon!) op de gevoelige plaat vast gaan leggen... Vijf of zes keer per jaar trekken de fotografen van Club Continental er dus zonder meer opuit... De ene keer hebben we de Bahama's als doel, de andere keer Mexiko, de Balearen, Griekenland, Spanje, Italië of, en waarom ook niet, Ierland, Schotland, Denemarken, Zweden... Telkens hebben we een absolute nood aan nieuwe grietjes om ons te begeleiden... Samen met hen realiseren we dan de prachtige foto's die u elke maand in dit magazine te zien krijgt... Om die reden doen we vandaag een beroep op alle alleenstaande meisjes tussen de 20 en de 30, die zin hebben om zich gedurende een paar weken in een droomsfeer onder te dompelen. Alleenstaande meisjes? Ja... of anders zijn jullie twee vriendinnen die elkaar op en top kennen, net zoals Yolande en Sarah... En jullie moeten er natuurlijk mee akkoord gaan om samen gefotografeerd te worden! Ik hoop dat velen van jullie op mijn kleine advertentie zullen reageren. Stuur uw kandidatuur samen met drie foto's van uw persoontje naar de redaktie van het magazine, liefst op mijn naam: 119, Vrijheidslaan te 1080-Brussel. Wanneer zowel u als een vriendin in het spel zijn, is het duidelijk dat er ook drie van haar eigen foto's moeten verstuurd worden. Wel, misschien tot kijk...

J-L. WIAUX

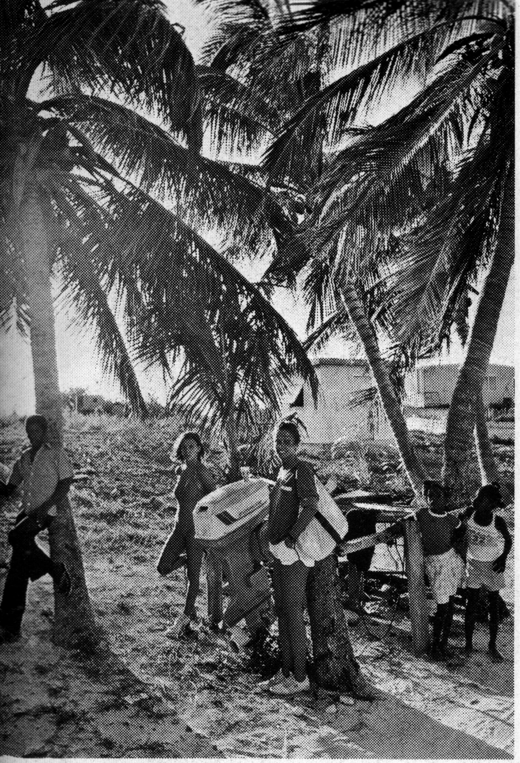

YOLANDE EN SARAH OP DE BAHAMA'S

Gefotografeerd door J-L. WIAUX

EERSTE DEEL

Yolande is een bruinharig grietje van 23. Haar ogen zijn zodanig blauw dat ze bijna doorschijnend op ons overkomen. Sarah daarentegen heeft een stel gitzwarte ogen. Alhoewel ze ook twee jaar jonger is dan haar vriendin, beschikt haar lichaam over meer ronde vormen. Ze is ietwat zwaarder, maar dan geenszins in pejoratieve zin! Yolande en Sarah liepen te Luik gedurende zes jaar samen school. En samen besloten ze ertoe naar een foto-agentschap te schrijven, dit om die lui hun lekkere diensten aan te bieden.

Hun motiveringen? We hebben het hen gevraagd... het is Yolande die als eerste spreekt...

– We waren de ons omringende toestanden kompleet zat... Het werkte ons allemaal enorm op de heupen: de trieste en idiote informaties op TV, de knettergekke ping-pong match tussen Giscard d'Estaing en Mitterand, de rotzooi in Polen, de Russen, de ekonomische chaos, alles... Het leven van elke dag, grijs en monotoon, was gewoon onhoudbaar geworden. Wij hadden zin om te lachen, pret te maken en de hele santekraam!

– Daar ga ik volmondig mee akkoord, zegt Sarah. We hadden het zodanig erg te pakken, dat we aan het sterven waren van verveling. Het was absoluut noodzakelijk dat we binnen een zeer korte tijdspanne radikaal van levensstijl veranderden... Nou, wat stond er ons dan eigenlijk te doen? Waar konden we een of ander idee oppikken? Aan wie konden we raad vragen? Want uiteindelijk staat het als een paal boven water: alhoewel het er op het eerste gezicht op lijkt dat we in onze maatschappij prima omringd zijn, is het toch zonder

meer een feit dat we onze problemen zélf moeten oplossen! Het was Yolande die met het idee op de proppen kwam. Ze kreeg uw magazine in handen en haalde me ertoe over onze kandidatuur in te sturen. Het kwam als een fantastisch, super-geniaal idee op me over... Twee maand later stapten we te Nassau, de hoofdstad van de Bahama's, van het vliegtuig. Nou, van een radikale verandering gesproken!!! En ik vraag me echt af wat we zonder die kans zouden aangevangen hebben, want ons moreel was toen gewoon afschrikwekkend... We zijn nu alweer een maand thuis en het is een feit dat al onze batterijen weer opgeladen zijn... Als u denkt dat ik lieg, kijk dan maar rustig naar mijn tetters!

Ze barsten allebei kompleet in de lach en ik heb niet de minste moeite om hen ertoe over te halen me een paar anekdotes van hun verblijf op de Bahama's uit de doeken te doen. Op het eerste gezicht moet het daar enorm zonnig geweest zijn, zowel letterlijk als figuurlijk.

– Kent u dat gedicht van Jacques Prévert, zegt Yolande, waar hij het heeft over de zon die een warme hand in de halsuitsnijding van de nacht heeft geschoven? Wel, iets in dat genre ervaart men wanneer men te Nassau van het vliegtuig stapt. Het is een warme hand die u stevig vastgrijpt en niet meer los laat. Wiaux, de fotograaf, werd in dit verband prima geïnspireerd, toen hij een bungalow in de direkte nabijheid van de zee, bijna op het strand, huurde. Daar was de hele toestand gewoon fabelachtig.

We hadden het er weliswaar warm, maar de briesjes hielden ons lekker overeind. Toen we ter plekke arriveerden, wierpen Sarah en ik onze bagages waar ze wilden vallen. Daarna renden we vierklauwens en al bijna half naakt naar het strand toe. Het witte zand en het fantastisch blauwe water trokken ons als magneten aan... Zover we zien konden, was er geen ander levend wezen te bespeuren... Hier hadden we uitsluitend met de prachtige natuur te maken. We plasten als uitgelaten kinderen in het water rond... Opeens realiseerde ik me dat Sarah zich kompleet in haar nakie gezet had... Ik stelde me dan ook de vraag waarom ik nog steeds die idiote, gele t-shirt aan m'n vege lijf had...»

Sarah produceert een wild gebaar... Ze lijkt precies te weten wat er toen aan het handje was...

– Ik herinner me waarom jij die gele t-shirt aanhield! Het was onze allereerste dag en je was bang dat de zon je rug en schouders zou verbranden... Weet je het nu weer? We hebben er zelfs een paar grapjes over gemaakt... Uiteindelijk begon ik er de draak mee te steken en het eindigde met een gevecht in regel in het water, gedurende hetwelk ik je t-shirt probeerde af te rukken. Ik ben er trouwens in geslaagd, de foto's zijn daar om het

te bewijzen.
– Natuurlijk herinner ik het me... Je rukte er als gek aan! Vermits ik tamelijk veel prijs op dat stukje stof stelde, ging ik ermee akkoord dat je het uittrok... En daarna hebben we ons in het water gestreeld... liefjes... net zoals twee schoolmeisjes...
– Het is inderdaad waar, pikt Sarah hier op in, dat we toen heel erg timide tewerk gingen. Dat was waarschijnlijk te wijten aan de aanwezigheid van Wiaux, want toen kenden we hem nog niet zo best. Jawel, die kerel intimideerde ons... Een paar dagen later was daar uiteraard helemaal geen sprake meer van!
– Daar ben ik geenszins mee akkoord, zegt Yolande. Telkens als Wiaux ons fotografeerde, gingen we op de timide toer! En ik zal zelfs nog een stukje verder gaan: vermits hij aanvoelde dat we echt niet zeker van ons stuk waren, dit was immers de allereerste keer dat men ons fotografeerde terwijl we liefde bedreven, heeft Wiaux er ons nooit of te nimmer toe gedwongen

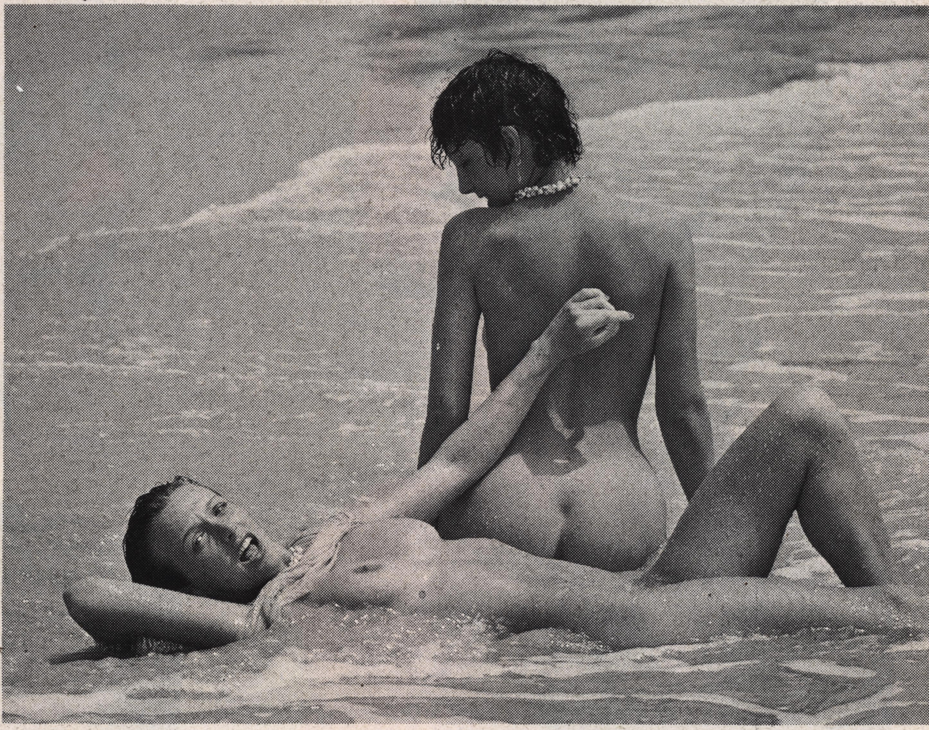

meer «harde» scènes te produceren. Ik bedoel hiermee dat hij ons op een enorm vriendelijke manier behandeld heeft. Hij leek precies te begrijpen hoe ver we wilden gaan...
Sarah lijkt over Yolandes tirade

– Het is waar, je moet gelijk hebben... Maar ik vraag me toch af of hetgeen we hier aan het vertellen zijn interessant genoeg is voor dit «super-erotische» magazine? De lui die ons lezen, zullen ons misschien als een stel idiote, timide, geenszins vrijgevochten teefjes bestempelen... Nietwaar?

– Mijn liefste, kleine Sarah... Maak je toch zo geen zorgen! Er werd ons gevraagd hoe we onze eerste dag daar doorbrachten. Wel, feit is dat er die eerste dag niet veel gebeurde, da's alles. We beperkten ons tot een kennismaking met het strand, met de zee, met de Bahama's, met de fotografie en met Wiaux... Ik zei daarnet wel dat er niet veel gebeurd was, maar uiteindelijk werden we met vele nieuwe spullen gekonfronteerd. Je zal je toch nog wel herinneren hoe gelukkig we waren. We lachten de hele tijd door! Het was gewoon zalig... We leken ons wel op een andere planeet te bevinden. Net alsof de een of andere magiër erin

geslaagd was om alle grijze soevenirs uit ons brein te wassen. Het leek erop dat Europa en onze samenleving, dus alles waar we voor gevlucht waren, niet eens meer bestonden...

– Inderdaad, beaamt Sarah, en om de waarheid te zeggen kan ik nog nauwelijks wachten om weer te vertrekken... Om het even waar naartoe, maar vertrekken... Heu... Zo mogelijk in het gezelschap van Wiaux (ik hoop dat hij dit leest en er de nodige konklusies uittrekt!). Wilt u weten waarom ik dat zei? Ik moet er de nadruk op leggen, dat de fotograaf ons op een uitermate korrekte manier behandelde. Ik bedoel maar dat hij ons ook gewoon als een paar debutanten voor aap had kunnen zetten. Wel, daar was helemaal geen sprake van! Afgezien daarvan had hij ook makkelijk van de situatie kunnen profiteren. Hoe? Nou, met twee meisjes op een verlaten stuk strand, ergens aan het uiteinde van de wereld...

Wel, daar heeft-ie evenmin toe besloten! Maar denk nu ook weer niet direkt dat er niks tussen ons gebeurd is, want uiteindelijk zal u ons nog als een stel idiote grieten verslijten. Maar feit is dat Wiaux nooit probeerde om zich aan ons op te dringen. Hij heeft gewacht tot we naar hem toegingen... toen we er zélf zin in hadden. Natuurlijk kwam dus ook «de zonde des vlees» aan de beurt! Variaties tot en met! Een paar keer neukten we met z'n drieën, daarna werd er uitsluitend tussen Yolande en hem genaaid, toen was het weer eens mijn beurt om alleen met Wiaux naar bed te gaan... Voor de rest van de tijd liet hij Yolande en ik begaan, zonder ons ook maar één pik in de wielen te steken! Nooit voordien kwam iemand zo lief, open en menselijk op me over... Hij was tezelfdertijd een broer, een vriend en een minnaar... Wat mij betreft, bracht ik daar de allermooiste da-

gen van mijn leven door... Nou, tot hiertoe dan!

– Sarah heeft gelijk, beaamt Yolande de woorden van haar vriendin. Ik sta totaal achter hetgeen ze daarnet vertelde. Het was fabelachtig! Er kwam niet één probleem op de proppen. Misschien alleen het feit dat het de eerste keer was dat we poseerden en dat we er dus geenszins aan gewend waren. Maar nu ik er van hier uit weer eens op terug kijk, ben ik van mening dat onze timiditeit kompleet idioot en onverantwoord was. Toen we met de foto's gekonfronteerd werden, maakten we ons de bedenking dat we ons prima uit de slag getrokken hadden. We zijn natuurlijk evenmin zo blind als u en gaan er dus zonder meer mee akkoord dat de foto's tamelijk braafjes zijn... met hardcore hebben ze dus echt niks te maken. Maar kom, volgende keer zullen we het nog stukken beter doen... Wanneer Wiaux of een andere fotograaf ons tenminste nog een kans wil geven... Maar alvorens we zover zijn, zullen de lezers van dit magazine ons volgende maand nog maar eens aan het werk zien op de Bahama's, dit binnen het kader van het tweede deel van deze reportage. De start van de hele toestand ging misschien op de timide toer, maar ik kan de kopers van Club Continental verzekeren dat we nog heelwat pikante dingen over ons verblijf aldaar te vertellen hebben... Wat dat dan wel zou kunnen zijn? Niet ongeduldig worden... Ik denk hier bijvoorbeeld aan de bewuste avond dat ik besloot om met Wiaux in de bungalow te blijven, terwijl Sarah er als een groot meisje alleen op uittrok. Toen ze het laat op de avond gewoon vertikte om een taxi te nemen en ze op 'r eentje over het strand naar huis kwam, is er allerhande met dat idioot grietje gebeurd... Maar dat zal ze volgende keer zelf tot in de details vertellen... Dus afwachten maar, want triest is iets totaal anders!

Dit was een reportage van Jean Derechef

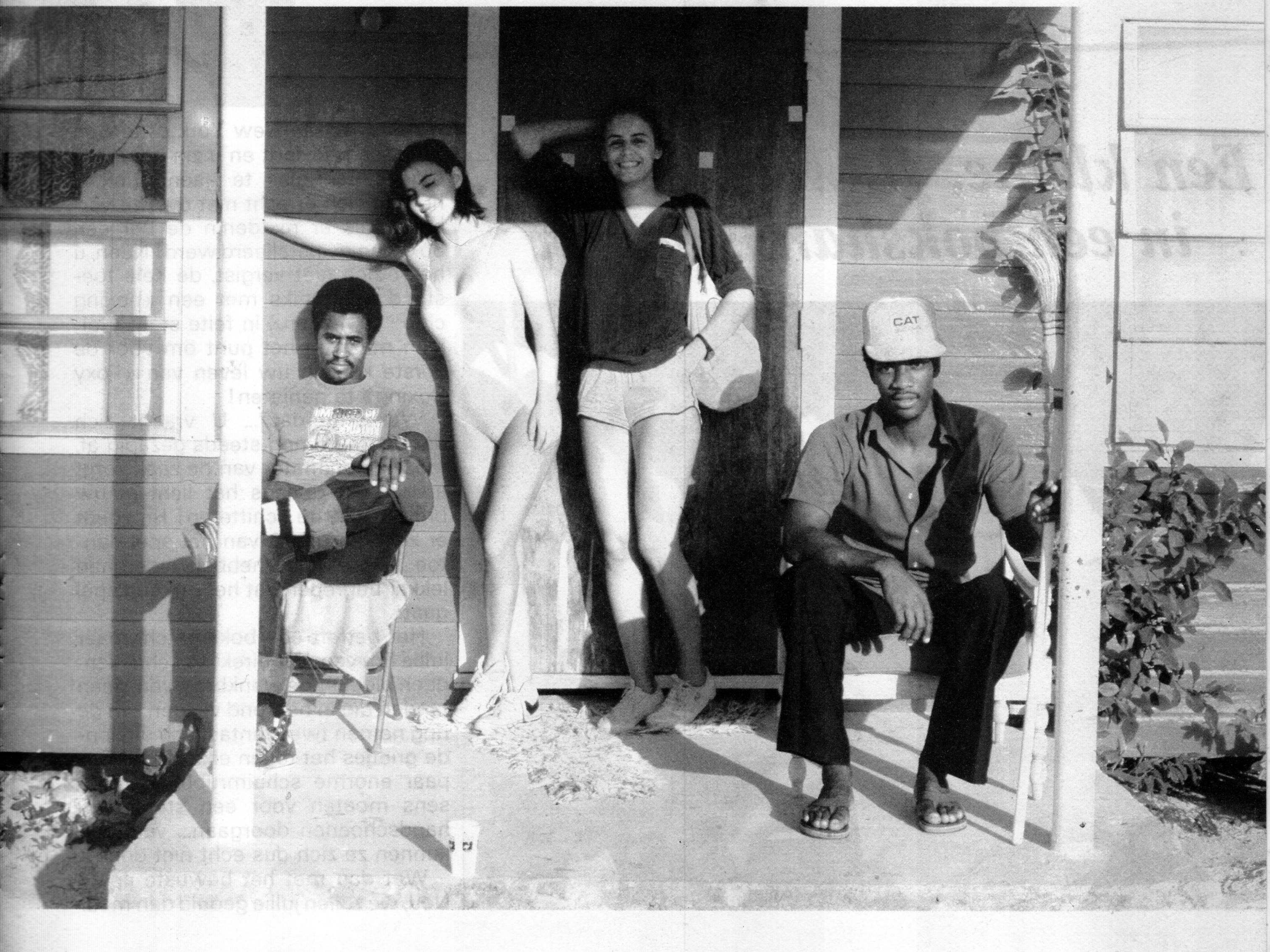

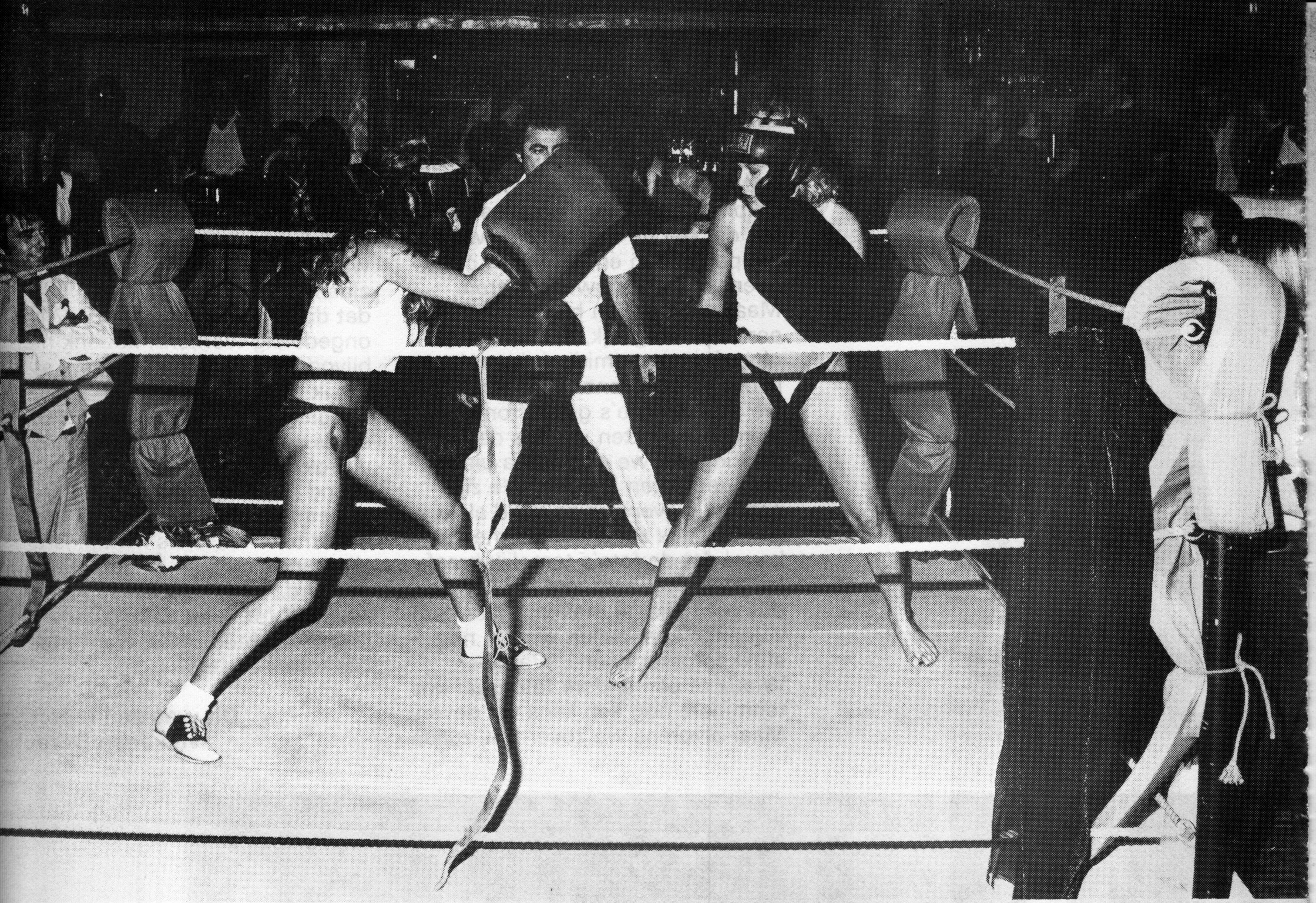

Een kleine, fluwelen hand... in een bokshandschoen!

Als u zich te New York of te San Francisco bevindt en u zin heeft om ergens een glas te gaan drinken, hoeft u zich er echt niet over te verbazen als er middenin de bar een boksring geïnstalleerd werd! Neen, u heeft zich niet vergist, de hele toestand heeft niks met een «boxing club» te maken... in feite staat u alleen maar op het punt om voor de eerste keer in uw leven van «Foxy Boxing» te genieten!

Wat-is-me-dat?... U vraagt zich dat uiteraard nog steeds gezapig af, maar de animator van de zaak zorgt ervoor dat opeens het licht in uw brein begint te schitteren! Hij voegt er zelfs de regels van het spel aantoe... Okay, jullie hebben inderdaad lekker begrepen dat het om een spel gaat...

Het betreft een boksmatch, maar jullie hoeven niet direkt te schrikken: geen bloedende wenkbrauwen, geen tanden die in het rond vliegen... In de ring nemen twee fantastisch uitziende grietjes het tegen elkaar op... Een paar enorme schuimrubberen kussens moeten voor een stel bokshandschoenen doorgaan... veel pijn kunnen ze zich dus echt niet doen!

Wat dan met het bewuste spel? Nou, we zullen jullie geduld dan maar

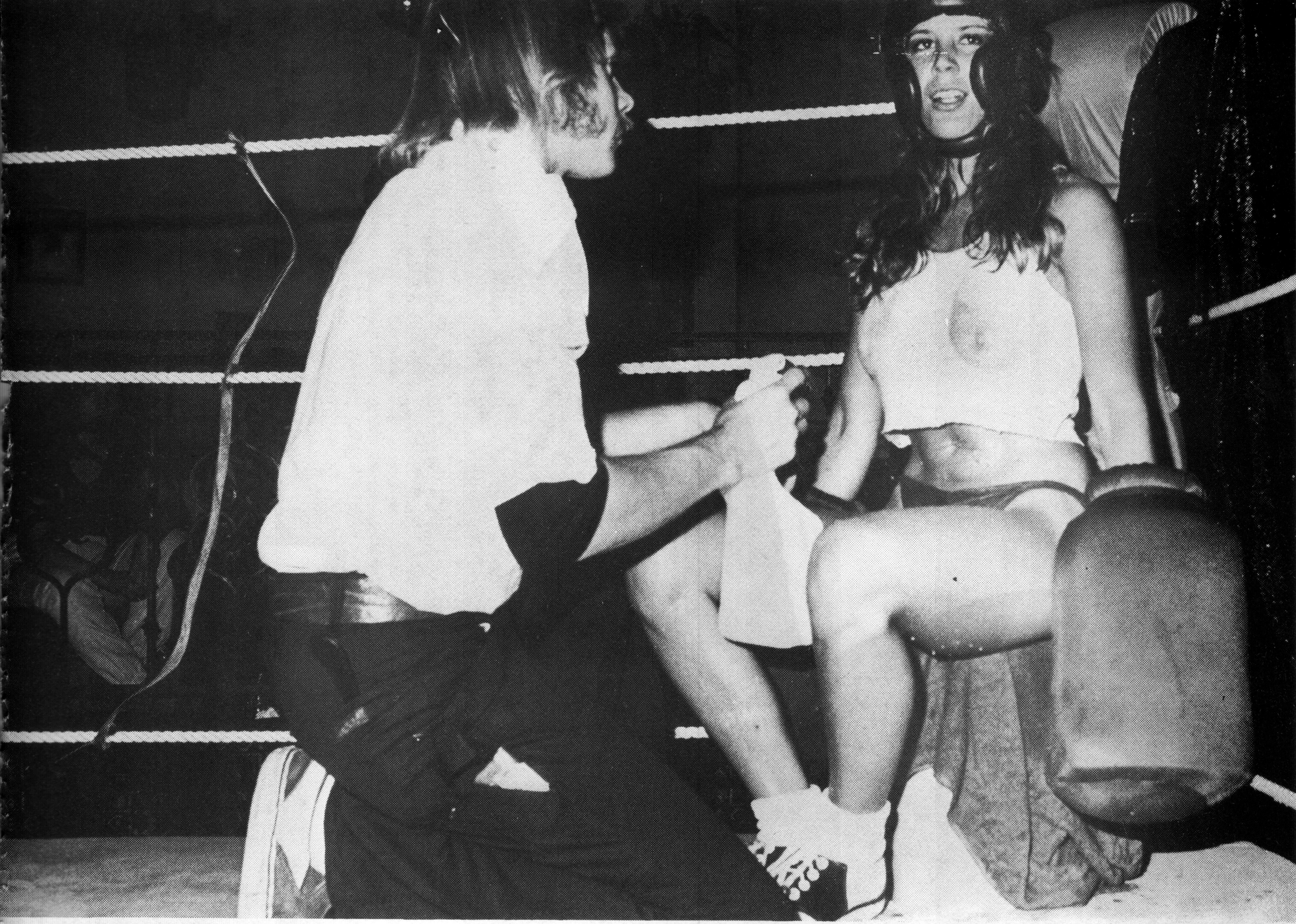

niet langer op de proef stellen...

Wanneer u ertoe bereid bent een bepaalde som «af te dokken», krijgt u het recht toegewezen om één van de «bokseressen» (oef... wat 'n rotwoord!) te «managen» (wel, dit is net zo rot als het voorgaande!)... U begeleidt haar naar de kleedkamers, masseert haar om de spieren los te gooien, u helpt haar bij het aantrekken van het mini-slipje dat dienst doet als short... én u gaat samen met haar de ring op, net als om het even welke échte «coach»!

Net vóór de gong weerklinkt, maakt u de plaats vrij... dit om de zalige kindjes voldoende armslag te geven en het «eerlijk» tegen elkaar op te nemen. Maar na het einde van elke round, wipt u weer parmantig op de ring... u neemt uw «beschermelinge» duchtig onderhanden en wist de transpiratie van gezicht én tiententkast... het zit er zelfs dik in dat ze u toelaat haar tetters te strelen en te kneden, dit om haar weer ietwat moed op te lepelen! Als u het op een handige manier aan boord legt, zal ze u haar erkentelijkheid bewijzen door u vol op de mond te kussen, dit ondanks de vervelende moeilijkheden die de hoofdbeschermer kunnen opleveren! Maar als uw soort massage haar niet bevalt, zal ze snel iemand anders gaan kussen: elke zoen brengt haar een dollar op! Het is dus aan u om het zodanig aan boord te leggen, dat ze gedurende een hele tijd uw lekker privé-bezit blijft!

Wanneer alles op een normale manier verloopt, kan u het vechtjasje nadien weer naar de kleedkamers begeleiden en haar daar behulpzaam zijn met haar toilet: haar uitkleden, haar droogwrijven, haar «verzorgen»... Het is onnodig er de nadruk op te leggen, dat u precies op DAT moment moet kunnen bewijzen dat ook u een rasechte kampioen bent!

Want u mag echt niet zo direkt denken, dat die charmante schepsels in feite slechts een stel doortrapte hoeren zijn: neen, het zijn rasechte «sportlievelingen», die in dit soort ekshibities nog op een paar andere soorten «bevredigingen» hopen... Waarschijnlijk omdat de Nobele Kunst die niet kan garanderen!

– Wanneer mijn «coach» echt niks voorstelt, verklaarde ons de sensuele Nancy, een zalig uitziende blondine die ietwat op Ursula Andress gelijkt, produceer ik twee à drie gevechten per avond... wat me 300 dollar in het laatje brengt! Maar wanneer de kerel me op en top in de smaak valt, boks ik uitsluitend voor de gein, en u moet me geloven als ik zeg dat dit echt niet bij manier van spreken is! Jullie kunnen zich nauwelijks indenken hoe prettig het is om zich na een enorme inspanning droog te laten wrijven! Het hart begint stukken sneller te slaan en men heeft de indruk dat men met een gorilla aan het neuken is! Het is al meermaals gebeurd, dat ik me in de kleedkamers al masturberend naar een intens orgasme toewerkte!

Daarna heb ik uiteraard niet de minste zin meer om nog op de ring te klimmen! Daarom vertrek ik dan samen met mijn «manager»... om hem te bedanken voor de diensten die hij me leverde! Een totaal logische zaak, nietwaar?

En of dat een logische zaak is, verdomme! Nou, als u tegen geweld gekant is, moeten jullie absoluut eens een «Foxy Boxing»-sessie meemaken... We zijn er rotsvast van overtuigd dat jullie die lijf-aan-lijf-gevechten enorm op prijs zullen stellen!

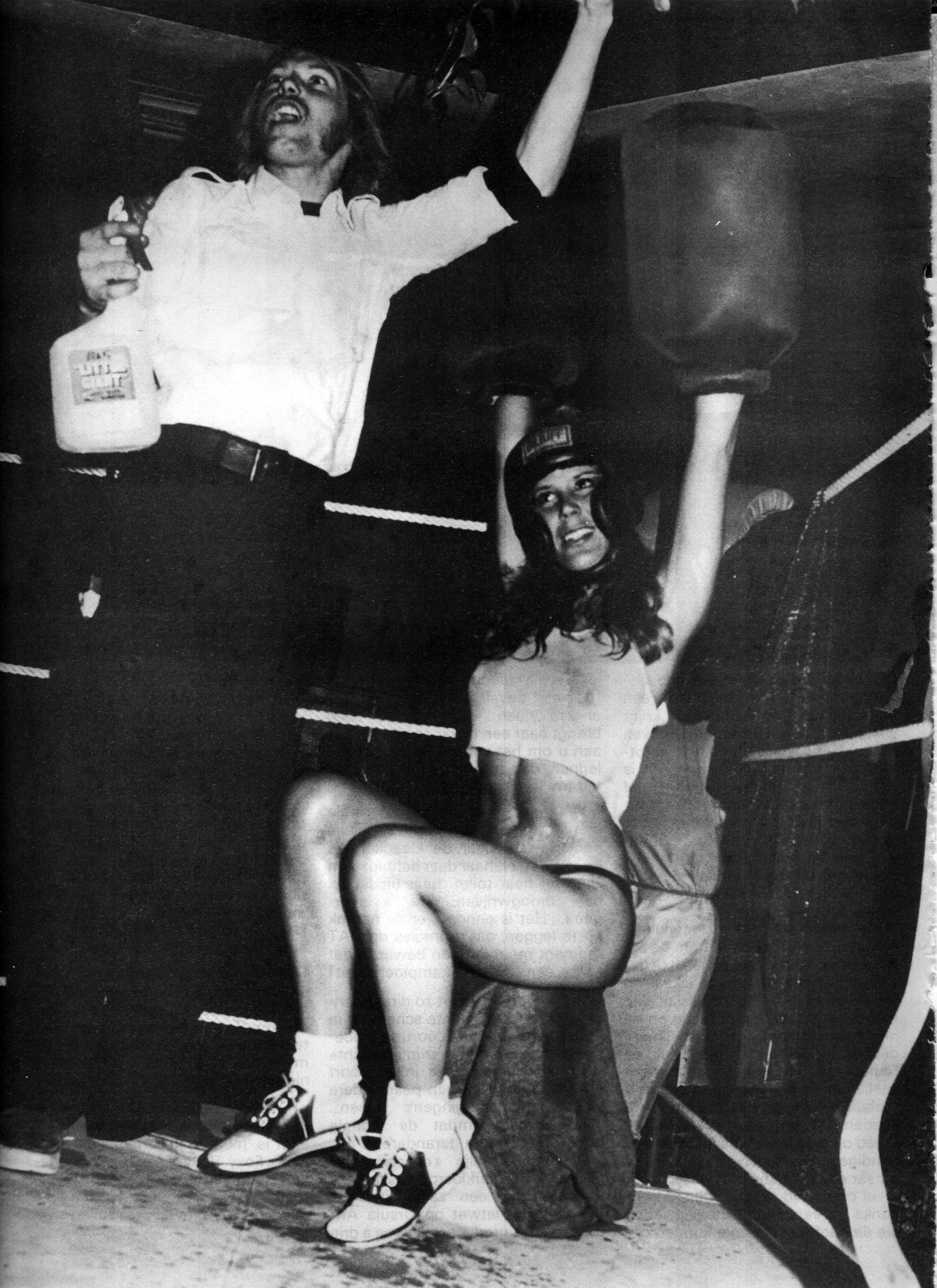

(S)eksperiment

(vervolg van blz. 20)

De artsen namen weer plaats aan het bed van de oude man. Het zou nog een lange dag worden.

— Mister Johnson? Mister Josh Johnson Herinner je je mijn naam?

— Jij bent dokter Morrison.

De stem van de patiënt was luider, krachtiger en had opeens een andere intonatie. Het was een grafstem. De stem klonk griezelig. Hun wetenschappelijke iver maakte de dokters blind voor het angstaanjagende van dit gesprek.

— Weet je dat je dood bent?

— Mijn hart klopt niet meer, als je dat bedoelt.

— Dat bedoelde ik, inderdaad. Het is vandaag dinsdag. het is ongeveer vier uur in de namiddag en je hart heeft het al een paar uur begeven. Het cardiogram vertoont al urenlang geen enkele hartfunktie meer. Toch praat je, mister Johnson. Heb je daar een verklaring voor?

— Ik ben onder hypnose en er zitten buisjes in mijn hersenen. Medisch ben ik niet geschoold, maar ik vermoed dat je een proef met mijn lichaam neemt, dokter Morrison.?

— Een proef met je geest, meer bepaald, mister Johnson. Ben je bereid mee te werken aan die proef?

— Waaruit bestaat mijn inbreng?

— Jij hoeft alleen maar te praten. Je beantwoordt mijn vragen.

— Akkoord.

De jonge dokter Hudson bewoog zich zenuwachtig op zijn stoel. De oorspronkelijke geamuseerdheid had plaats gemaakt voor onbehagen. Hij voelde zich niet helemaal lekker in dit verregaande eksperiment op de grens tussen leven en dood.

— Mister Johnson, ik zou het met jou willen hebben over het onderwerp waar je grootste interesse naar uitgaat. Kun je ons dat onderwerp mededelen?

— Vrouwen!

— Pardon?

— Ik hou van vrouwen, dokter Morrison. Ik heb altijd van vrouwen gehouden. Vrouwen vormen de spil van mijn bestaan.

— Goed, dan zullen we het over vrouwen hebben. Je verhaal over de gebeurtenissen in het park, waar je dus het bewustzijn verloor, bewees dat je niet ongevoelig was voor vrouwelijk schoon.

— Wat stel je het voorzichtig, dokter!

Josh Johnson lachte, maar de lach van een dode had niets aanstekelijks meer. Zijn lippen bewogen ook nauwelijks wanneer hij praatte, alhoewel zijn stem duidelijker dan ooit was.

— Wanneer heb je het laatste een vrouw aangeraakt, mister Johnson?

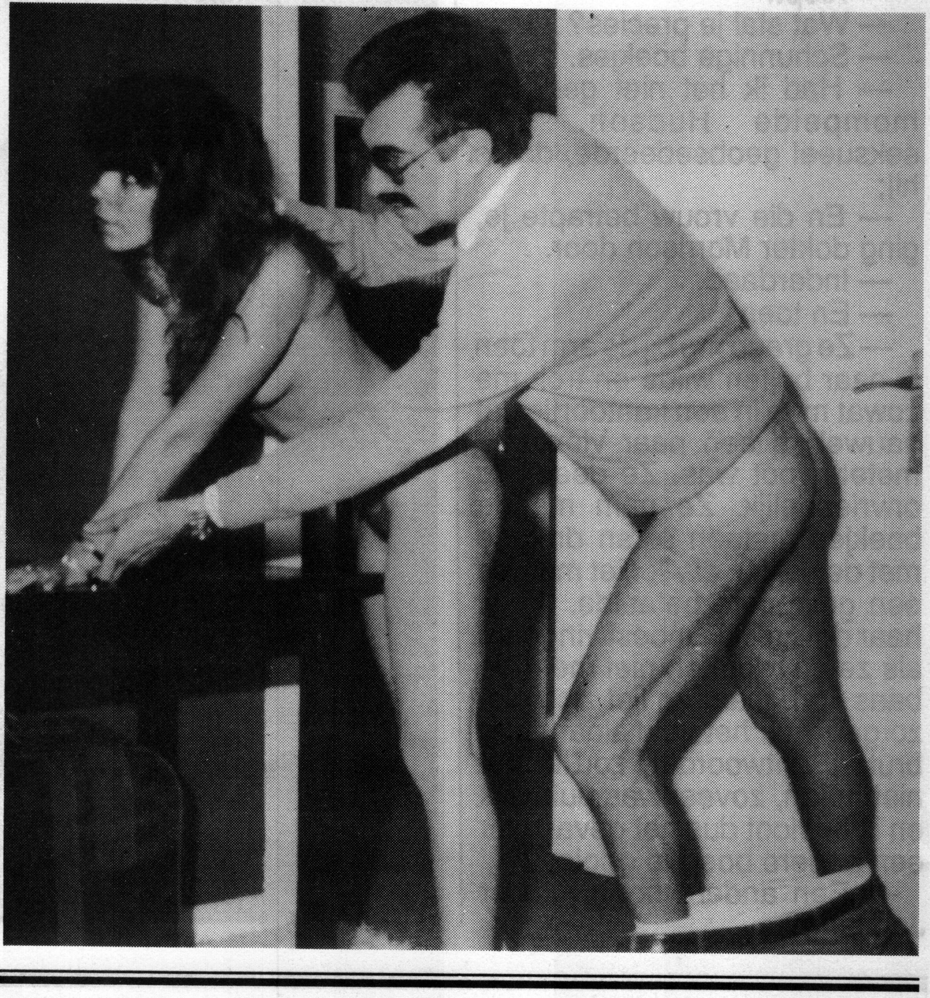

— Ik hoop dat je geen opgave van een datum verwacht, dokter.

— Neen, dat verwachtte ik inderdaad niet. Maar je zou ons over die belevenis kunnen vertellen. Waar had die laatste aanraking precies plaats?

— In een grootwarenhuis.

— Dat is niet bepaald een plaats waar je innige kontakten verwacht, mister Johnson;

— Toch was het zo.

— Viel die vrouw zo erg op je, dat ze zich in dat warenhuis liet aanraken?

— Ze viel helemaal niet op me!

— Hoe waren jullie dan in kontakt met mekaar gekomen?

— Zij had me betrapt op winkeldiefstal. Ze was warenhuisdetektive, neem ik aan.

— Dat moet je even verduidelijken, mister Johnson. Jij pleegde dus een diefstal in dat warenhuis.

— Klopt!

— Wat stal je precies?

— Schunnige boekjes.

— Had ik het niet gedacht, mompelde Hudson. Een seksueel geobsedeerde, dat is hij;

— En die vrouw betrapte je, ging dokter Morrison door.

— Inderdaad.

— En toen?

— Ze greep me bij de arm toen ik naar buiten wilde en trok me zowat mee in een kantoortje dat nauwelijks een paar vierkante meter groot was. Ze deed erg onvriendelijk. Ze nam me de boekjes meteen af en dreigde met de politie, als ik niet meteen een geldboete betaalde. Ik zei haar dat ze zich moest vingeren als ze haar driften niet meer de baas kon, maar ze liet zich niet zo gauw uit het veld slaan. Met brutale antwoorden zou ik het niet halen, zoveel was duidelijk en ik besloot dus het geval over een andere boeg te gooien.

— Een andere boeg, mister Johnson?

— Precies. Ik speelde de zielepoot en alhoewel die vrouw er niet meteen inliep, wist ik dat ik resultaat zou boeken.

— Je betaalde die boete dus niet.

— Neen. En toch belde ze niet meteen de politie. Ik barstte in tranen los en vertelde haar van mijn zwaar mentaal gehandikapte dochter, mijn zoon die door slechte vrienden in de gevangenis geraakt was en mijn drankzuchtige vrouw.

— Allemaal leugens, natuurlijk.

— Natuurlijk! Maar het had effekt. Zij belde de politie niet.

— Nog niet.

— Ze vroeg mijn identiteitskaart en stelde me vragen. Ik was blij dat ze er geen andere

personeelsleden van het warenhuis bijhaalde, want dat zou mijn plan in de war gestuurd hebben. Ik griende als de eerste de beste zielepoot en ze trapte erin! Ze geloofde echt dat ze me alleen aankon!

— Maar dat was niet zo.

De dode lachte gemeen. Hudson stelde vast dat de hersenaktiviteiten weer toenamen, terwijl het hart dood bleef. Toch moest hij in gedachten toegeven dat het verhaal van Josh Johnson hem steeds meer boeide. Hij vergat steeds meer de wetenschappelijke waarde van de proefneming.

— Ze stelde zomaar wat vragen, dokter Morrison. Ze wandelde door het vertrek om indruk te maken. Ondertussen zat ik er als een in mekaar geschrompelde schooier bij. Toch verloor ik haar niet uit het oog. Ze was niet onaantrekkelijk. Ze was ook niet bepaald mooi, maar ze had iets! Je weet wel wat ik bedoel, dokter. Je bent tenslotte ook een man en bovendien heb je al heel wat naakte vrouwen gezien, is het niet?

— We zitten nog steeds in dat kantoortje in het grootwarenhuis, mister Johnson!

— Die vrouw dacht dus dat ze de situatie volledig onder kontrole had, ging de dode door. Ze blafte me af, maar ik voelde dat ze het niet helemaal meende. Mijn komedie maakte het moeilijk voor haar mij alsmaar te aanzien als de dief, die ik tenslotte toch was. Ik bereidde mijn slag goed voor.

— Je slag, mister Johnson?

— Inderdaad. Toen ze me voor de zoveelste maal voorbijliep, me heel dicht benaderend, greep ik de briefopener op het bureau en stond op. Ik sprong haar aan, duwde haar zo tegen de muur en prikte met de briefopener in haar keel. Ondertussen sloeg ik een hand voor haar mond, zodat ze niet om hulp kon schreeuwen.

— En toen?

— Toen vertelde ik haar precies wat ik van haar dacht. Ik zei haar dat ze een gemene hoer was en dat ik haar pecies zo zou behandelen. Toen scheurde ik haar jurk stuk, zodat één tetter te voorschijn kwam. Ik keek nadrukkelijk naar haar fruit en ze schaamde zich rot.

— Ga door.

— Toen rende ik weg, natuurlijk. Ik vergat niet de gestolen boekjes van het bureau te graaien!

— Rende ze je niet achterna? Schreeuwde ze niet, toen je vluchtte?

— Daar was ze te bang voor, dokter.

— Heb je spijt van hetgeen je die vrouw aandeed?

— Spijt? Waarom zou ik?

— Heb je ooit nog iets van die diefstal gehoord?

— Geen woord.

— Zou die vrouw de zaak niet bij de politie gemeld hebben?

— Waarschijnlijk wel, maar ze zijn me nooit op het spoor gekomen. Ik was wel zo voorzichtig nooit meer in die zaak te komen.

— Heb je later nog warenhuisdiefstallen gepleegd?

— Ja hoor, maar ik was voorzichtiger. Ze hebben me nooit meer betrapt.

Morrison knikte. Zijn gezicht gaf, zoals steeds, geen emoties prijs, maar de jonge dokter Hudson wist dat zijn kollega vragen had over deze proefneming.

— We moeten ermee stoppen, zei hij. Dan, we gaan te ver. Een dode die praat, dat kan niet goed gaan.

De oudere arts reageerde niet. Zijn ogen gingen langs de

talrijke medische apparaten die naast het bed van de oude man stonden. Hoelang zou hij nog doorgaan met dit huiveringswekkende verhoor? Hij voelde trouwens aan dat er hem nog heel wat te wachten stond, wanneer hij durfde doorgaan met het gesprek. Het leek wel alsof dokter Hudson zijn gedachten gelezen had.

— We moeten ophouden, drong de jonge arts aan. Eerst was het gluren in het park, nu is het al warenhuisdiefstal met geweldpleging. Het heeft geen zin, Morrison. Laat ons ermee ophouden. Koppel dat zuurstofapparaat af en laat ook zijn hersenen sterven. Ik voel dat we de verkeerde weg opgaan.

— We gaan door, zei Morrison.

Het volgende moment stond hij op en ging er vandoor, gevolgd door zijn jongere kollega.

— Zo wil ik het horen, dokter Morrison, zei Josh Johnson toen hij alleen was. Doorgaan, nooit opgeven!

Zijn stem klonk hol en akelig in zijn donkere eenzaamheid.

De apparaten zoemden zachtjes.

Jack Hudson opende zijn ogen en betrapte zichzelf erop dat hij ingeslapen was. Het was helemaal niet de bedoeling geweest een dutje te doen. Daarom was hij niet in bed gekropen. Het feit dat hij ongemerkt ingedommeld was, bewees dat hij erg moe was. Het waren ook zware dagen geweest in het hospitaal. Hij assisteerde dokter Morrison zoveel hij kon, maar als jonge, aankomende arts, die tenslotte nog alles moest bewijzen, had hij uiteraard niet de faciliteiten die zijn oudere kollega en stichtend voorbeeld genoot. Hij had een heleboel patiënten die van de meest banale tot de meest ernstige aandoeningen hadden. Het leven in een hospitaal was druk, vermoeiend en zenuwslopend.

— Ben je wakker, Jacky?

Hij herkende de stem van Pat, zijn vaste vriendin waarmee hij nu al twee maanden samenwoonde. Pat was een schat. Ze was bovendien aardig om zien. Dat bewees ze op dit moment alweer. Hudson had er geen vermoeden van hoe hij in deze houding geraakt was, maar hij keek vanaf het uiteinde van het bed naar het hemeltergend mooie kontje van Pat. Ze lag op haar zij, zodat haar bekken nog breder leek. Hij zag haar gezond-roze glimmende achterwangetjes, zacht en toch stevig zoals hij al overvloedig had vastgesteld, en tussen beide helften in liep die donkere schaduwlijn die tussen haar benen behaard werd.

— Ik keer langzaam terug tot het rijk der levenden, mompelde de jonge arts brommerig.

— Welkom. Had je geen zin?

Opeens keerden de herinneringen weer, met een schokje. Hij wist alles weer. Hij was met Pat in bed geduikeld, maar verder dan een gesprek was hij niet gekomen. Hij had met haar de liefde willen bedrijven , maar zover was het niet gekomen. Ze klonk in ieder geval niet onbevredigd. Zou ze...

Foei, dokter Hudson! zei Jack in gedachten tot zichzelf. Je mag niet aan je vriendin denken als een geile griet die zich om de haverklap vingert. Denk je aan dergelijke schunnigheden, omdat je nog onder invloed bent van de verhalen van Josh Johnson?

— Waaraan denk je, honnepon?

Jack vertelde dat liever niet. Hij moest snel een aanneembaar verhaal verzinnen.

— Ik dacht aan dokter Morrison.

— Sommige mannen kunnen hun werk niet achterlaten, wanneer ze naar huis gaan.

— Er gebeurt ook zoveel, de laatste tijd.

— Is het waar dat Morrison een ministerzetel weigerde?

— Hij heeft het me zelf verteld.

— Die vent is gek.

— Misschien wel.

— Zou jij dergelijke kans laten liggen?

— Ik denk het niet, alhoewel ik betwijfel dat ik ooit dergelijke kans zal krijgen. In ieder geval heeft Morrison zich op zijn manier eveneens een machtspositie verworven. Niemand in het hospitaal durft hem ook maar een strobreed in de weg leggen. Hij is baas boven baas in het ziekenhuis. Iedereen vreest zijn invloed.

— Allemaal door die geweigerde ministerpost?

— Neen. Morrison was al een persoonlijkheid, lang voor die kans. Maar die weigering heeft hem nog meer macht gegeven over iedereen die ook maar iets te zeggen heeft in het hospitaal. Morrison is ongetwijfeld de machtigste man van de instelling. Precies daarom kan hij precies doen en laten waar hij zin in heeft. Geen andere dokter zou dergelijk eksperiment op touw mogen zetten.

— Welk eksperiment?

— Daar kan ik je niets over vertellen, Patty.

— Ook geen heel klein beetje?

— We spraken af dat ik bepaald edingen uit mijn beroepsleven voor mezelf zou houden, Pat. Dat was de afspraak toen we gingen samenwonen. De proefneming die ik momenteel met dokter Morrison onderneem, is één van die dingen waarover ik het niet wil hebben in huiselijke kring.

— Je werkt dus met Morrison samen aan die proef. Hij mag je wel, is het niet?

— Daar lijkt het wel op.

— Dat ziet er goed uit voor je karrière.

— Waar jij allemaal aan denkt,

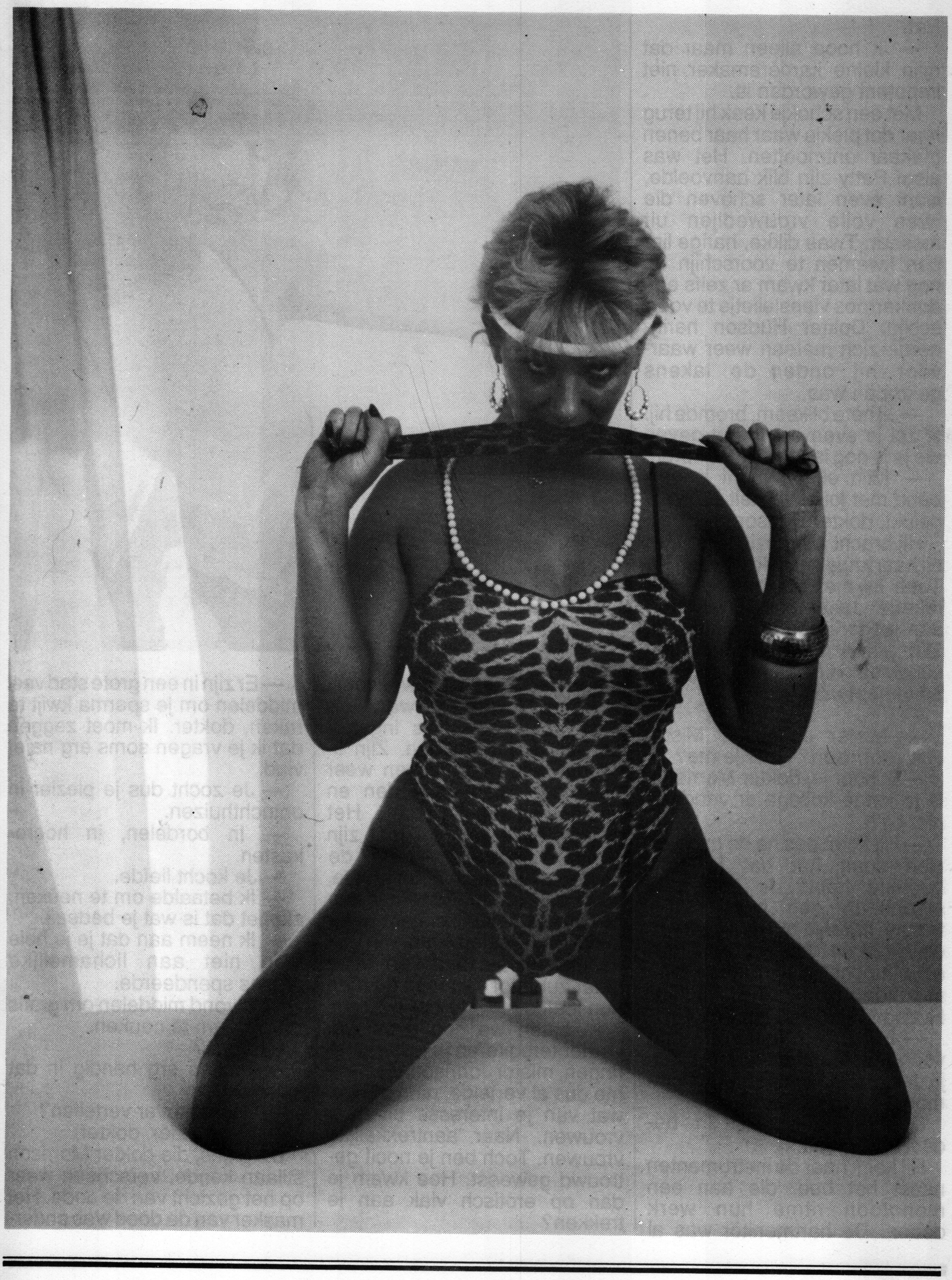

Pat!

— Ik hoop alleen maar dat mijn kleine karrièremaker niet impotent geworden is.

Met een schokje keek hij terug naar dat plekje waar haar benen mekaar ontmoetten. Het was alsof Patty zijn blik aanvoelde, want even later schoven die twee volle vrouwedijen uit mekaar. Twee dikke, harige lippen kwamen te voorschijn en nog wat later kwam er zelfs een donkerroos vleeslelletje te voorschijn. Dokter Hudson herinnerde zich meteen weer waarvoor hij onder de lakens gekropen was.

— Jij hete bliksem, bromde hij. Ik zal je even een beurt geven die je je nog lang zal herinneren!

— Mijn eksperiment in verband met jouw viriliteit is alvast gelukt, dokter Hudson!

Hij bracht zijn gezicht dichterbij haar kruis en stak zijn tong uit. Toen hij met zijn tongpunt dat lelletje tussen haar benen aanraakte kreunde en rilde ze. Zijn pik richtte zich met een schok op. Hij was nog lang niet aan impotentie toe.

— Mister Johnson? Mister Josh Johnson? Hoor je me?

— Ik hoor je, dokter Morrison. Is je jonge kollega er vandaag niet bij?

— Hij komt pas na de middag. Hoe komt het dat je hem bemerkt hebt? Je bent nog steeds in een hypnotische trance. Ik zei je bij het begin van de hypnose dat je alleen mijn stem mocht horen, dat je alleen mij kon zien. Over dokter Hudson werd niet gesproken.

— Ik heb er geen verklaring voor, dokter. Maar eigenlijk ben jij degene die dergelijke vragen moet beantwoorden.

Daar heeft hij gelijk in, bedacht Morrison.

Hij keek naar de instrumenten naast het bed, die aan een monotoon ritme hun werk deden. De hartmonitor was al

meer dan een dag werkloos. Vreemd genoeg was de lijkstijfheid nauwelijks ingetreden bij Josh Johnson. Zijn lichaam was ondertussen weer helemaal slap geworden en voelde wasachtig aan. Het zuurstofapparaat, dat met zijn gummi tentakels tot in de hersenen van de patiënt raakte, vond een gretige afnemer aan het brein dat zijn lichaam overleefd had. De grijze materie van de man in het bed verbruikte meer zuurstof dan toen de man nog leefde.

— Laten we nog even wat verder terugkeren in je herinneringen, mister Johnson. Zoals je me dus al vertelde, ging er heel wat van je interesse uit naar vrouwen. Naar aantrekkelijke vrouwen. Toch ben je nooit getrouwd geweest. Hoe kwam je dan op erotisch vlak aan je trekken?

— Er zijn in een grote stad veel middelen om je sperma kwijt te raken, dokter. Ik moet zeggen dat ik je vragen soms erg naïef vind.

— Je zocht dus je plezier in ontuchthuizen.

— In bordelen, in hoerekasten.

— Je kocht liefde.

— Ik betaalde om te neuken, als het dat is wat je bedoelt.

— Ik neem aan dat je je hele loon niet aan lichamelijke pretjes spendeerde.

— Ik vond middelen om gratis met hoeren te neuken.

— Oh ja?

— Ik was erg handig in dat soort dingen.

— Wil je erover vertellen?

— Met plezier, dokter!

De grijns, die dokter Morrison stilaan kende, verscheen weer op het gezicht van de dode. Het masker van de dood was onder-

tussen van het gezicht van Josh Johnson verdwenen. Een gelige glans lag nu over de rimpelige, ingevallen huid. Zijn wangen waren holler dan ooit. De stem van de man leek niet uit zijn keel te komen, maar van heel diep uit zijn buik.

— Hoe kreeg je publieke vrouwen zover dat ze je gratis ter wille waren, mister Johnson?

— Wat kun jij het keurig uitdrukken, doc!

Op dat moment kwam dokter Hudson naar binnen. Morrison keek verschrikt op. Zijn gespannen gezichtsuitdrukking versoepelde weer, toen hij zijn jonge vriend herkende.

— Neem notitie, zei Morrison kort.

— Ik wilde je eerst over het eksperiment spreken, dokter Morrison. We kunnen hier niet mee doorgaan.

— En waarom niet?

— Het is fout, ik voel het. We moeten die arme man laten doodgaan, zowel zijn geest als zijn lichaam. Ik voel aan dat we op afschuwelijke dingen zullen stoten als we hiermee doorgaan, dingen die beter voor eeuwig verborgen kunnen blijven.

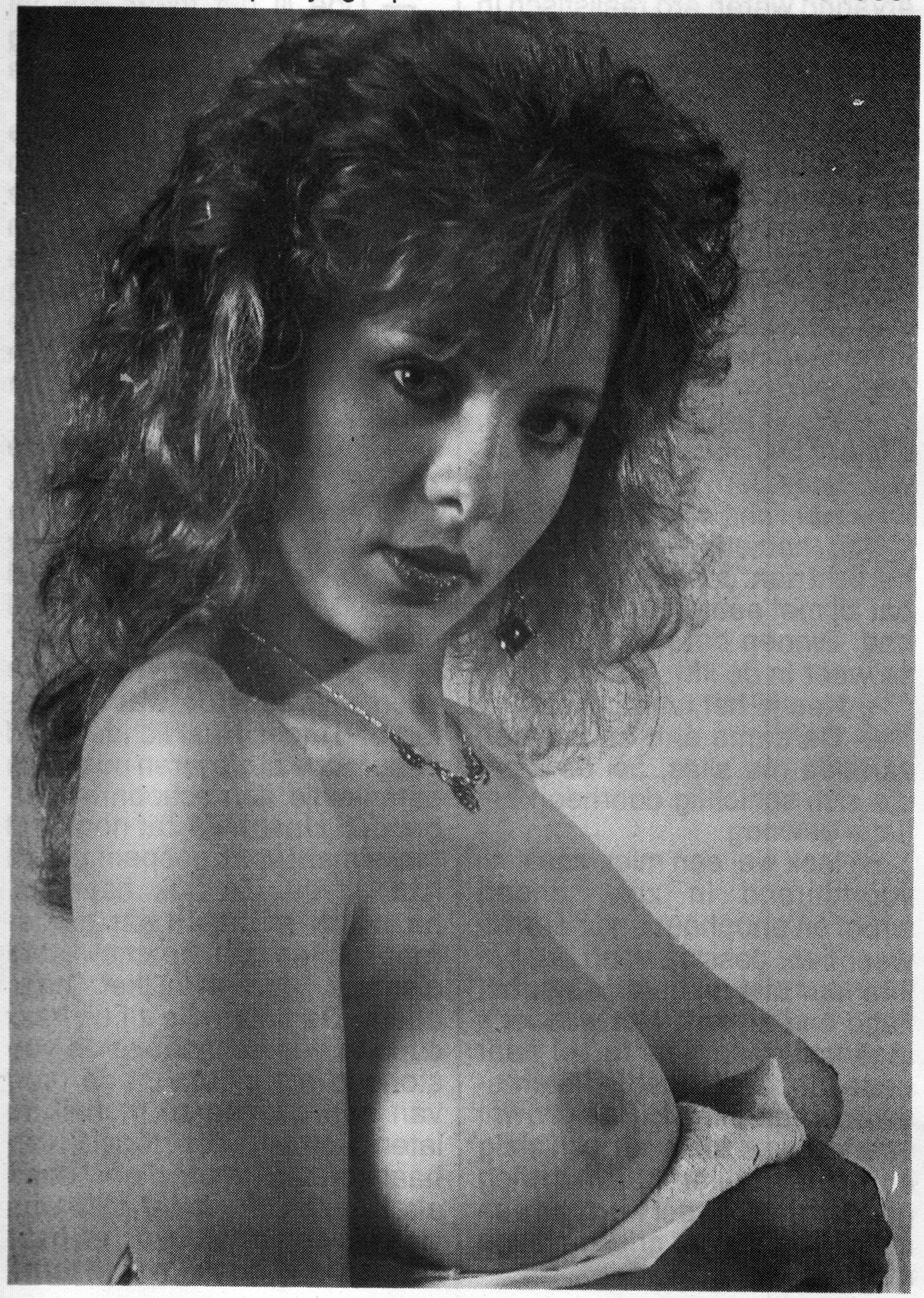

— Ik weet niet waar jij naartoe wil, dokter Morrison. Dit heeft, strikt wetenschappelijk gezien, geen enkel nut. De gegevens van de apparaten blijven ongewijzigd. Ik aanzie het als een prestatie om een dode te doen praten door middel van hypnose. Ik had het niet voor mogelijk gehouden. Maar nu we bewezen hebben dat het kan, moeten wij ermee ophouden.

— Daar zie ik het nut niet van in, vriend Jack. Maar ik wil de zaak met jou bespreken. Evenwel niet hier. Ik stel voor dat wij deze sessie afmaken, en daarna de zaak uitpraten in mijn kantoor. Kun je je daarmee akkoord verklaren?

— Laat je niet kisten, Jacky! zei Josh Johnson opeens schamper.

— Hij heeft het tegen mij! zei Hudson verrast.

— Daar heb ik ook geen verklaring voor, gaf Morrison toe. Maar zoals je kunt vaststellen, is mister Johnson zich wel degelijk bewust van je aanwezigheid. Hij kan ook onze gesprekken volgen. Zullen we de sessie eerst afmaken, Jack?

— Okee.

— Het is je gelukt, dokter Morrison, lachte Johnson.

— Wij hadden het over dat gratis bezoek aan de hoeren, zei Morrison snauwerig.

— Nu gebruik je mijn terminologie, stelde de man in het bed geamuseerd vast.

— Onze patiënt is niet dom, dokter Morrison. Hij lijkt me bovendien erg bijdehands, zijn gezondheidstoestand in acht genomen.

— De gratis beurten bij de hoeren, mister Johnson. Daar waren wij gebleven!

De oude, gelige man in het bed knikte en scheen even na te denken. Hij leek weer pret te beleven aan dingen die hij decen-

nia geleden beleefd had.

— Ik kan je natuurlijk niet alles verklappen, zei hij als een geboren verteller die precies weet hoe hij de spanning er moet inhouden. Maar ik zal je het verhaal van Jessica vertellen. Dat was één van mijn meest geslaagde stunts. Ik ben nog altijd trots op die realisatie. Een meesterstukje, al zeg ik het zelf.

— Jessica, dus.

— Jessica, mijmerde Johnson, vol herinneringen aan betere tijden. Jessica was een hoer zoals er velen zijn. Ze was lang, blond en mooi. Ze had van die lange benen, benen waar ik dol op was. Op een dag belde ik haar op...

Jessica Sheppard stopte voor het flatgebouw en keek naar de vierde verdieping, waar de klant van vanavond haar opwachtte. Ze liep over van zelfzekerheid. Jessica wist hoe ze mannen moest aanpakken. Ze had het allemaal al eerder meegemaakt, zij had ervaring. Eigenlijk was ze call-girl uit noodzaak geworden. Het werk-tussen-de-lakens, zoals men dat in vaktermen noemde, moest voldoende geld opleveren om haar studies te betalen. Toen ze merkte dat zij onvoeldoende aanleg had om te studeren, maar buitengewoon goed in de smaak viel bij de heren die heel wat centen aan een tijdelijke beddegenote wilden besteden, besloot ze haar bijverdienste uit te bouwen tot een heus beroep. Ze hield trouwens van dat baantje. Vooral de financiële kant ervan vond ze aantrekkelijk. Tegen de tijd dat haar lichamelijke schoonheid het liet afweten, was ze allang binnen en wanneer sekretaresses, fabrieksarbeidsters en andere loonslaven zich alweer naar een dag tirannie van hun baas begaven, zou zij lekker languit aan één of andere gouden, zonovergoten kust genieten van haar fortuintje, verdiend met dat donkere plekje tussen haar benen. Knijpgrage bureauchefs en schunnige praat bij het door de gangen van de fabriek lopen zegden haar niets. Nog een paar jaar en dan zou ze haar bestaan als call-girl vaarwel zeggen. Nog een paar honderd mannen met een overdosis sperma van hun zaad en hun geld afhelpen en haar leven kon financiëel niet meer stuk. En voor de poen was het te doen in dit leven,d aar was Jessica van overtuigd. Call-girls met haar ervaring waren erg realistisch in dat soort dingen.

De lift bracht haar naar de vierde verdieping. Ze stapte uit, keek nog even naar het briefje in haar handtas waar ze het nummer op genoteerd had en zocht de kamer waar de klant haar opwachtte. Ze belde aan en wachtte.

— Jessica?

De stem kwam vanachter de nauwelijks geopende deur.

— Wil je het licht aansteken, mister? Dan kunnen we mekaar wat beter zien.

— Het licht, oh ja, natuurlijk!

Nog hetzelfde moment ging het licht aan. Jessica voelde aan dat zij met een groentje te doen had. Binnen het half uur stond ze weer in de lift!

— Ken je het tarief, mister?

— De dame aan de telefoon vertelde me alles, zei de man, die zich schichtig doorheen het flatje bewoog.

Hij leek wel een mier, zoals hij voortdurend in zijn handen wreef en onophoudend heen en weer liep. Jessica vond dat het interieur niet bij hem paste. het flatje had smaak. Het was leuk ingericht, maar iets te vol naar haar zin. Het heertje interesseerde haar niet. Hij leek zowat veertig, was klein en schichtig en mieren buiten beschouwing gelaten had hij veel weg van een muis. Een kleine, grijze, nietige muis.

— Zin om iets te drinken, bood hij aan?

— Vooraf betalen, zei Jessica droogweg.

— Betalen? Oh, ja, wat dom van me.

Hij graaide in zijn broekzakken en haalde er enkele bankbiljetten uit. Jessica telde het geld, stelde vast dat hij teveel betaalde, maar maakte geen opmerkingen. Ze stopte het geld zorgvuldig weg in haar tasje.

— Zal ik me meteen ontkleden, of doe jij dat liever zelf? vroeg ze zakelijk.

— Doe jij het maar, zei het heertje. Ik ben te zenuwachtig voor dergelijke dingen. Maar je hoeft je niet te haasten.

Hij trok naar het piepkleine slaapkamertje en zette zich op de rand van het bed. Hij hijgde nadrukkelijk. Jessica vroeg zich af of hij ooit eerder een naakte vrouw gezien had. Dat gehijg deed haar aan een snuffelende hond denken. Die vent kon zowat een hele dierentuin uitbeelden in zijn eentje!

— Vooruit dan maar, zuchtte ze.

Zonder een zweem van schaamte werkte ze zich uit haar klederen. Ze deed het koel en zakelijk, alsof het allemaal niets om het lijf had, maar hetgeen zij uit haar klederen te voorschijn toverde was hemeltergend mooi. Haar lichaam had gedurende al die jaren nog geen sprankeltje aan schoonheid ingeboet. Haar huid zat nog altijd maksimaal strak gespannen om haar vlees. Ze trok haar jas, haar jurk en heel haar garderobe uit en het heertje hapte alsmaar nadrukkelijker naar adem. De tieten die zij uit haar cups te voorschijn toverde volstonden om stoom uit de oren van een overjaarse monnik te laten komen. Die tepels van haar konden gerust dienst doen als kapstokken. Haar buik was vlak als een biljartlaken en haar behaarde venusheuveltje tartte

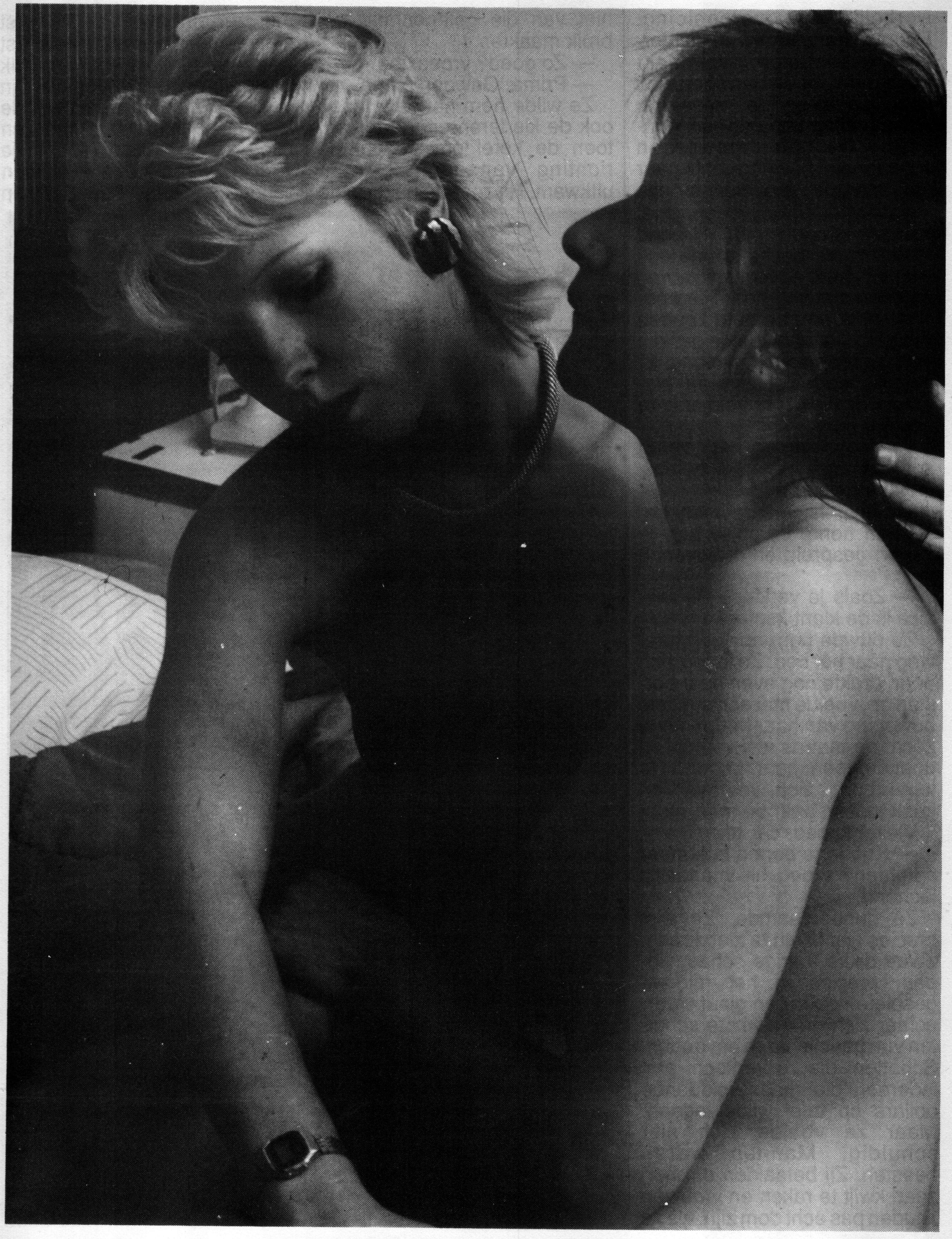

werkelijk alle verbeelding. Heupwiegend kwam ze dichterbij. Haar lange, volmaakt gevormde benen bewogen zich heen en weer als massieve, ivoren zuilen van pure schoonheid. De mensgeworden schoonheid bewoog zich naar de man toe, die zich steeds kleiner voelde, oog in oog met zoveel volmaaktheid. Hij vond haar zo mooi, dat het zonde leek dat bij haar dood miljoenen mannen niet van haar lichamelijke schatten geproefd zouden hebben. De man voelde dat zijn pik zowat op springen stond. Er ontbrak nog slechts één pigment om zijn geluk volmaakt te maken.

— Hoe doen we het? vroeg Jessica nog steeds emotieloos. Op de gewone manier?

— Jaja, hijgde de mensgeworden hond. Jij op je rug, je benen gespreid en ik bovenop je.

— Zoals je verkiest. Bij Jessica is de klant koning.

Ze duwde hem opzij op haar weg naar het bed. Ze legde zich neer, drukte nog even haar borsten op, voelde met een subtiele beweging van haar heupen hoe zacht de matras wel veerde en opende toen haar benen. De kerel boog zich voorover en keek tussen haar benen.

Viezerik, bedacht ze.

— Kun je je benen iets meer spreiden? vroeg hij vriendelijk lachend.

Ze gehoorzaamde. Ze wist precies wat hij nu te zien kreeg. Twee dikke, harige schaamlippen, precies in het midden gespleten door een gleuf waarachter zich de intiemste schatten van haar lichaam bevonden. Schatten, die ze verkocht aan iedereen die maar voldoende dollars op tafel wilde leggen. Maar ze voelde zich niet schuldig. Mannen waren beesten. Zij betaalden om hun zaad kwijt te raken en vrouwen zouden pas echt dom zijn, als ze niet van die gelegenheid gebruik maakten.

— Zo goed? vroeg ze.

— Prima. Gewoon prima.

Ze wilde hem net aanmanen ook de klederen uit te trekken, toen de kerel onverwacht de richting van haar gezicht uitkwam. Hij zoende haar op de mond en alhoewel Jessica eerst niet reageerde omdat ze verrast was, gaf ze hem een ogenblik later zijn zin. Ze voelde zijn dikke, plakkerig aanvoelende tong in haar mond glippen en zoog zachtjes aan het stukje vunzig vlees. Zijn klederen schuurden langs haar buik en

haar tetters. Hij boorde een knie tussen haar benen, maar ze werd nog steeds niet vochtig. Zou ze alweer een glijmiddel moeten gebruiken?

— Oh, wat ben je mooi! hijgde het kereltje.

Hij zoende te snel en te zenuwachtig. Ondertussen had hij haar polsen beetgegrepen en strekte haar armen tot boven haar hoofd. Jessica liet begaan. Zoals ze al gezegd had, was de klant koning. Binnen bepaalde grenzen, natuurlijk. Binnen tijdsgrenzen, bijvoorbeeld. Als hij niet snel opschoot, dan...

En opeens gebeurde er iets totaal onverwachts. Ze hoorde de twee gemeten klikjes, maar begreep niet meteen wat er gebeurde. Dan voelde ze de metalen greep om haar polsen. Ze zag de man naar haar voeten springen en ook nu weerklonken er twee venijnige klikjes. Die vent had haar in de boeien geklonken! Ze hing vast aan het bed, als een levend kruis van vlees en bloed!

— Wat heeft dit te betekenen, klootzak?

Nog terwijl ze praatte, propte hij een vod in haar mond. Ze wilde schreeuwen, maar de vod herleidde haar kreten tot een zacht gemurmel. De boeien beten zich vast in haar polsen en enkels en opeens werd Jessica bang. Voor het eerst sinds ze als call-girl op pad was!

— Je merkt zo dadelijk wel wat dit betekent, meisje, zei de vreemde man. Alles wordt meteen duidelijk!

Hij graaide onder het bed en haalde daar een zweep vandaan. De ogen van Jessica werden groot van ontzetting. Ondertussen knipte de man het licht uit, liet een schemerlampje aangaan en richtte de zwakke lichtbundel op haar lichaam dat er opeens erg wit uitzag. Jessica wist precies wat hij met haar zou doen.

— Wat ben je mooi! zei de man nogmaals. Je bent overdonderend mooi, meisje. Maar niet lang meer!

Toen sloeg hij haar, wel duizendmaal. De rode striemen tekenden zich af op haar huid. Ze voelde de brandende pijn van het bijtende leer en rukte wild aan haar boeien, die niet begaven. Hij had het vooral op haar borsten gemunt. Keer op keer tekenden hij weer bloederige lijnen bij op die pronkstukjes onder haar sleutelbeenderen. Toen de geweldenaar daar genoeg van kreeg, tekende hij een ruitjesmotief op haar buik. De pijn was afschuwelijk, onuit-

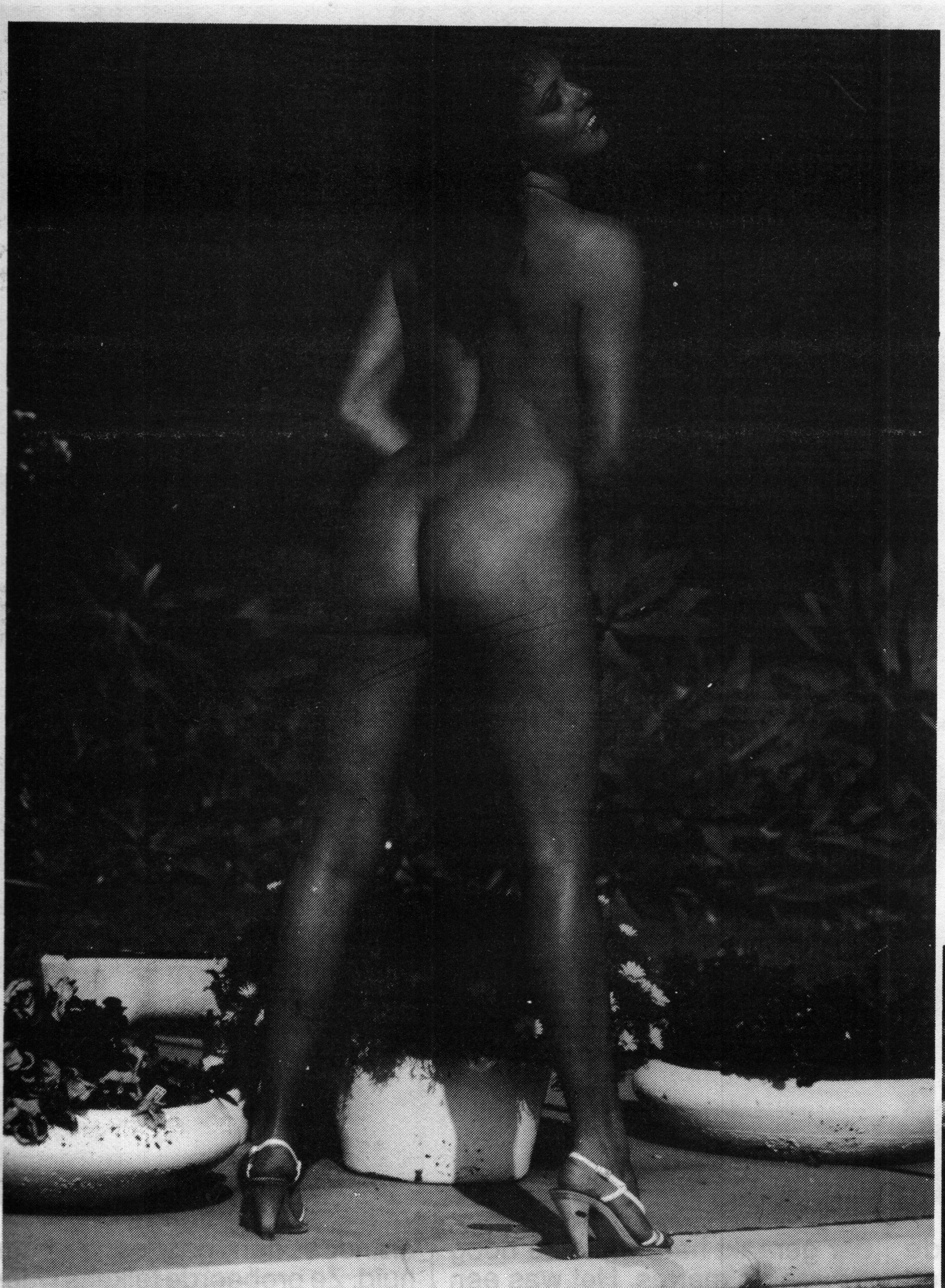

staanbaar. Jessica wilde schreeuwen, maar de vod deed haar werk. Opeens voelde ze het warme vocht in haar keel en pas daarna was er de lauwe, weeë smaak. Er was een adertje in haar keel gesprongen en het bloed sijpelde in haar slokdarm. Even dacht ze dat ze zou stikken, maar zover kwam het niet.

Ondertussen ging de sadist alsmaar door met zijn beulenpraktijken. Vooral wanneer hij erin slaagde zijn zweep te laten neerkomen op een plekje waar hij de vrouw al eerder geraakt had, wipte ze hoog op van de matras. Het was een hallucinant gezicht. Je zag de zwiepende, zingende zweep neerkomen. Dan volgde de klap. De huid spatte open en dat lichaam wipte hoog op. Telkens weer. Telkens weer werden haar ogen groot van ontzetting. Iedere keer weer waren er die gedempte klanken vanachter de vod. Maar de volgende zweepslag was dan al onderweg.

— Je bent mooi, onvergetelijk mooi! zei hij nog.

Toen stak de man een sigaret aan. Hij trok enkele malen en brandde dan gaatjes in haar huid. Ze probeerde telkens weer de aanraking met de gloeiende sigarettepunt te vermijden, maar dat lukte haar niet één keer. Toen hij de sigaret op één van haar tepels drukte en het bruine speentje zag verschrompelen, een ziekmakende geur van verbrand vlees achterlatend, raakte Jessica bewusteloos. Hij sloeg haar verscheidene malen in het gezicht, brandde nog een gaatje in haar rechterwang, maar toen ze nauwelijks reageerde, wist hij zeker dat ze voor een poosje

buiten westen was.

— Je was toch zo mooi, zuchtte hij.

Hij maakte haar boeien los en vertrok.

Jessica Sheppard keerde nog één keer weer in de flat. Ze was dan in het gezelschap van een politieinspekteur en een paar agenten. Ze droeg een grote zonnebril en heel wat verband. Nieuwsgierige voorbijgangers bleven even staan.

— Hoe heette die kerel ook alweer? vroeg de inspekteur.

— Smith, zei de vrouw uitgeblust.

— Ik wed dat je in je leven al meer kerels naar huis vergezeld hebt die Smith heetten.

Ze had de politie uiteraard niet verteld dat zij een call-girl was, maar die inspekteur leek haar geen domoor. Die wist precies wat er die avond gebeurd was en waarvoor ze hierheen gekomen was.

— Hij beweerde dus dat hij hier woonde, ging de man door, terwijl de lift hen naar de vierde verdieping bracht.

— Inderdaad.

— Vergezelde hij je tot aan de deur van zijn flat?

— Natuurlijk, inspekteur! We gingen samen naar binnen.

— Waarom had je dan het nummer van zijn flat in je handtas?

Ze antwoordde niet. Dat had de politieman ook niet verwacht.

De flat lag er precies zo bij, zoals op het moment dat zij hier voor het eerst binnengekomen was. Twee zaken waren erbij gekomen: de bewoners van het flatje. Het was een bejaard echtpaar.

— Dit zijn meneer en mevrouw Wilkins, zei de politieinspekteur. Zij huren de flat. Toen jij hier zogenaamd op bezoek kwam, waren zij naar zee. Een paar dagen uit. Die kerel die jou zo toetakelde woonde hier niet. Het was een doodgewone inbreker. Ik betwijfel of we hem ooit zullen vinden. Als hij zo verstandig is het bij deze ene sadistische daad te houden, vinden we hem nooit.

Jessica begreep alles. De politie zou niet bepaald overlopen van ijver bij het zoeken naar de kerel die haar verminkte en haar broodroofde. Politiemensen hielden niet van call-girls. Ze haatte de kerel die haar dit aangedaan had en de wetenschap dat hij nu in zijn vuist lachte wanneer hij aan haar naakte lichaam op dat bed dacht, deed haar bloed koken.

De bejaarde vrouw in het flatje, greep haar echtgenoot beet alsof ze steun bij hem zocht, toen Jessica Sheppard een door merg en been dringende gil slaakte.

— Afschuwelijk, zei dokter Hudson. Dat was de reinste vorm van sadisme!

Josh Johnson, de bejaarde man in het bed die al twee dagen, lichamelijk gezien, dood was, lachte schamper.

— Ze was toch zo mooi, zuchtte hij.

EINDE

(wordt vervolgd in nr. 89)

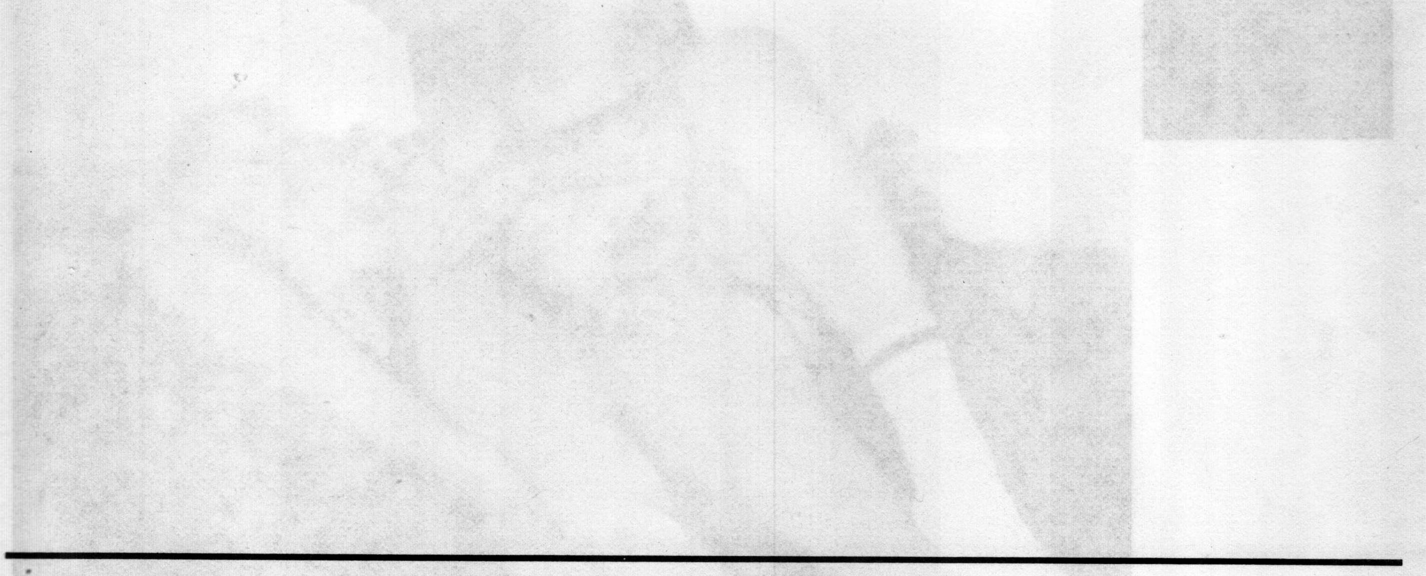

Verantwoordelijke uitgever : Alain Decker

Uitgeverij BYBLOS, Emile Wautersstraat, 119 - 1020 Brussel. Beheerder : M. Wattenbergh.

Verboden spelletjes achter de schermen...

Dit alles vindt natuurlijk weer in de Verenigde Staten plaats, vermits de erotische literatuur en dito cinema in ons belachelijk werelddeel nog steeds met «een scheef oog» bekeken worden! God, red ons van al die smerige puriteinen!

Okay, snel weer terug naar het onderwerp van deze reportage... Na «Deep Throat», «Sex Boat» en «The satanic possession of Miss Jones» (waarschijnlijk het meest grandiose dokument dat ooit over de zwarte missen werd gerealiseerd), was het «Games women play» dat als primus uit de Amerikaanse porno-bus tevoorschijn kwam!

Voor hen die het nog niet moesten weten of voor hen die het ondertussen al vergaten, willen we er nog maar eens de nadruk op leggen dat ook de «porno»-cinema sedert een paar jaar zijn Oscars of zijn Césars uitreikt! Het is de medaille – en niet de kunstpik zoals sommigen zullen denken – die door de erotische of gespecialiseerde pers toe wordt gekend... We hebben het hier in het bijzonder over de journalisten van de Amerikaanse magazines die zich in de eerste plaats op de mannen richten... Maar het is voor niemand een geheim dat ook de vrouwtjes er kompleet dol op zijn!...

Gedraaid onder de vorm van een gefilmde reportage, dit na een zéér ernstige enquête over de erotische spelletjes die de vrouwen het meest naar waarde schatten, is deze prent een rasechte hymne aan de bevrijde fantasmes...

En dit laatste is voor een groot deel verantwoordelijk voor de schoonheid en het sukses van «Games women play»... Als u aan een man zonder al teveel verbeelding vraagt wat de vrouwen binnen het kader van de liefde verkiezen, zal hij ongetwijfeld direkt gewag maken van het mannelijk apparaat en zijn dimensies, terwijl dit «detail» de vrouwen slechts matig lijkt te interesseren...

Het lijkt er inderdaad op dat de vrouwen onophoudelijk in hun verleden verankerd zitten: de enquête die aan het draaien van de film voorafging, bracht onder meer aan het licht dat de vrouwen hun meest intense orgasmes ervaren wanneer ze bepaalde scènes uit hun verleden herleven! En sommige van de meisjes die ondervraagd werden, vroegen heel erg spontaan om hun eigen privé-rol te mogen spelen!...

Margaux en Sara, twee bedienden van een publiciteitsagentschap te New York, herleefden op die manier hun razendhete pensionaatnachten, de periode dat ze voor het eerst in kontakt kwamen met de homosexuele liefde, dit onder de indiskrete blikken van de andere grietjes in de slaapzaal... George en Alice, sedert acht jaar getrouwd en nog steeds maksimaal op elkaar verliefd, wilden

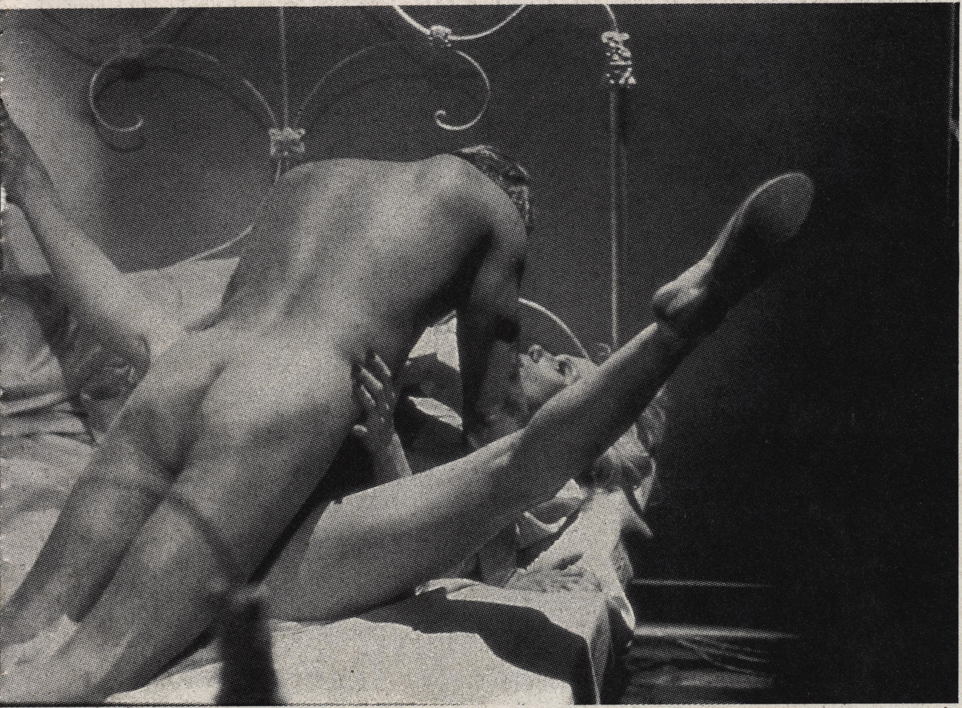

een bis-nummer van de tijd die ze op de universiteit van Philadelphia doorbrachten... Tamelijk streng opgevoed, wou Alice absoluut haar maagdelijkheid vrijwaren! Gedurende vier jaar beperkte ze zich dan ook tot het afzuigen van de lul van haar toekomstige echtgenoot, dit terwijl ze zich op een heftige manier masturbeerde om samen met haar minnaar (die dat in feite niet was!) klaar te kunnen komen!

– Hetgeen verrassend op me overkwam, vertelt Chuck Vincent, de realisator van de film, was de enorme overtuiging waarmee Alice en George hun rollen voor hun rekening namen... We draaiden te Philadelphia, in de kamer die de jongeman gedurende zijn studie betrok, en terwijl ze akteerden vóór de kamera had ik zonder meer de indruk dat mijn twee personages opeens tien jaar jonger waren geworden! En ik verzeker u met de hand op het hart, dat hun simultane orgasmes geenszins gesimuleerd waren!

Frank en Joan ontmoetten elkaar in de kantoren van een grote verzekeringsmaatschappij te Manhattan en hun geliefkoosde spelletje bestond in het neuken gedurende de kantooruren, opgehitst bij het idee dat ze op elk moment gesnapt konden worden! En waar Ginger en Hank aan bod komen, ervoeren die ongetwijfeld hun mooiste sexuele ogenblikken toen ze in dat vliegtuig naaiden, dit gedurende een vlucht tussen Los Angeles en Honolulu!...

Natuurlijk werd er niet uitsluitend door amateurs geakteerd... Gekroonde porno-specialisten namen de meest «harde» scènes voor hun rekening... Nou, dit alles geeft een grandiose film voor volwassenen, een rasecht meesterwerk van het erotisme... En last but not least: het is een prent die de toeschouwers niet voor een bende idioten verslijt!

SPECIAAL
OMNIBUS
1
3 NUMMERS
IN ÉÉN
MET DE PRACHTIGSTE
MEISJES !
GEDURFD EN SENSUEEL !
prijs : f 4,95 100 Bfr.